НАРОДНА
АРМІЯ
22 лютого, 2018
#8 (5540)

ХІБА АРМІЙСЬКИЙ ПОБУТ І КОМФОРТ НЕСУМІСНІ?!

Цьогоріч 23 000 контрактників мають розмістити у нових казармах поліпшеного планування стор. 4-5

Підлітки стали головними помічниками волонтерів у виготовленні маскувальних сіток та костюмів для бійців АТО

КОЛИ ВІЙНА НЕ ЛИШЕ ДЛЯ СОЛДАТА

ГРОМАДА МІСТА КОЗЯТИНА ТА РАЙОНУ ВПРОДОВЖ МАЙЖЕ ЧОТИРЬОХ РОКІВ БОЙОВИХ ДІЙ НА СХОДІ КРАЇНИ НАДАЄ НАШИМ ЗАХИСНИКАМ ДОПОМОГУ (ПЕРЕДАЛИ 7 АВТОМОБІЛІВ, СОТНІ ТОНН ХАРЧІВ ТА АМУНІЦІЮ). ЗА АКТИВНОЇ ПІДТРИМКИ ШКОЛЯРІВ ЦЬОГО МІСТА ТА РАЙОНУ ДЛЯ НАШИХ ВОЇНІВ СПЛЕТЕНО БЛИЗЬКО 900 МАСКУВАЛЬНИХ СІТОК ТА КОСТЮМІВ... стор. 12-13

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСАВ ЗАКОН «ПРО ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО СУВЕРЕНІТЕТУ УКРАЇНИ НА ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ У ДОНЕЦЬКІЙ ТА ЛУГАНСЬКІЙ ОБЛАСТЯХ»

Президент Петро Порошенко під час засідання Воєнного кабінету підписав Закон України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях».

Глава держави наголосив, що 20 лютого назавжди увійде в історію України як день трагічний, коли 18–20 лютого Герої Небесної Сотні захистили наше право на майбутнє. Він нагадав також, що саме 20 лютого розпочалася військова агресія Російської Федерації проти України. «Почалася вона з незаконної анексії Криму, і навіть медалі собі накарбували із датою 20 лютого», — зауважив він.

Президент додав: «І не треба думати, що метою Російської Федерації був Крим чи Схід нашої держави. Впевнений, що метою є, була і залишається вся Україна. Безумовно, агресор не очікував опору, який був організований з перших днів агресії українським народом, волонтерами, які зруйнували плани, що готувались у найвищих кабінетах Кремля».

Глава держави наголосив на важливості цього документа: «Цей закон, з одного боку, відображає мою стратегію як Президента, Верховного Головнокомандувача із повернення окупованих територій під український суверенітет. У цьому законі ми кваліфікуємо російську державу як державу-агресора. І це закріплено на законодавчому рівні. В цьому законі юридично визначено, що саме Російська Федерація окупувала наші території. Цей закон суттєво посилює правову базу застосування Збройних Сил України й інших силових підрозділів для оборони нашої держави».

За словами Петра Порошенка, цей закон визначає, встановлює основні параметри захисту громадянських прав і свобод цивільного населення. «І дуже важливо, що цей закон забезпечує правовий механізм, в тому числі політико-дипломатичним шляхом, повернення цих територій», — зауважив він.

«Водночас я хочу наголосити, що цей закон аж ніяк не порушує жодних міжнародних зобов'язань України, включаючи і Мінські домовленості, як це хоче представити зараз Російська Федерація, виправдовуючи своє небажання, відвертий саботаж імплементації Мінських домовленостей», — сказав глава держави.

Президент України Петро Порошенко під час засідання Воєнного кабінету підписує відповідний закон

Президент також звернувся до народних депутатів, урядовців, апарату Ради національної безпеки і оборони, зважаючи на те, що цей закон є лише рамковим і потребує подальшого законодавчого забезпечення дій Збройних Сил України, дій інших силових підрозділів, аби вони підготували необхідні нормативно-правові та законодавчі акти, спрямовані на вдосконалення правових механізмів відновлення територіальної цілісності нашої держави.

Глава держави ще раз наголосив на важливості захисту не лише території, незалежності і суверенітету нашої держави, а й її національних та економічних інтересів.

«Ми не повинні втратити жодної можливості для того, щоб підготувати консолідовані претензії до держави-агресора — до Російської Федерації», — сказав Петро Порошенко і доручив Міністру закордонних справ Павлу Клімкіну продовжити роботу із підготовки позовів щодо повного відшкодування країною-агресором усіх збитків, які були нею завдані.

«Йдеться не лише про територіальні кроки нашої держави, не лише про політичні, не лише про створення міжнародної коаліції на підтримку України, а й про відшкодування завданих збитків. Я впевнений у тому, що правову позицію треба буде узагальнити — як щодо захисту державних інтересів, так і щодо компенсації позицій окремих відомств, державних підприємств і підтримати приватні підприємства, які зазнали величезних збитків у результаті агресії», — наголосив глава держави.

«Цей закон фіксує наше право на самооборону відповідно до статті 51 Статуту ООН», — зазначив Петро Порошенко та зауважив, що в нинішніх умовах провідну роль у відсічі російської агресії відведено Збройним Силам України, повідомляє сайт Президента.

«У цьому законі ми кваліфікуємо російську державу як державу-агресора. В цьому законі юридично визначено, що саме Російська Федерація окупувала наші території. Цей закон суттєво посилює правову базу застосування Збройних Сил України й інших силових підрозділів для оборони нашої держави»

Петро Порошенко доручив Міністру оборони України Степану Полтораку та начальнику Генерального штабу ЗСУ Віктору Муженку в найкоротші терміни подати відповідні пропозиції щодо зміни формату на виконання цього закону, запропонувати кандидатуру командувача об'єднаних сил, представити пропозиції щодо положення про об'єднаний оперативний штаб, стратегічний замисел застосування ЗСУ, інших складових частин оборони, здійснити прийняття в підпорядкування командувача об'єднаних сил визначених сил і засобів від інших складових сил безпеки і оборони.

«ПАРТНЕРИ ПО НАТО КОНСТАТУЮТЬ, ЩО УКРАЇНА НИНІ МАЄ ОДНУ З НАЙЕФЕКТИВНІШИХ АРМІЙ У ЄВРОПІ»

Президент Петро Порошенко на засіданні Воєнного кабінету підкреслив, що «антитерористична операція відіграла вкрай важливу роль на першому етапі відсічі агресії». «У форматі АТО було визволено 2/3 окупованого Донбасу. Оскільки кожен із вас брав у цьому безпосередню участь, можемо констатувати, що лише пряме вторгнення підрозділів російської армії стало на заваді повному й успішному завершенню АТО. Якби в нас не було регулярних підрозділів російської армії, які перетнули кордони, напали на демотивовану українську армію, сумнівів у ефективності завершення операції в мене немає», — наголосив глава держави.

Ще однією причиною проблем на початковому етапі оборони України, на його переконання, була цілковита руйнація Збройних Сил України, української розвідки та спецслужб попередньою владою. «Свідомо знищували українські Збройні Сили. Через механізми присутності іноземних агентів, розпродаж війська, деморалізації, злочинного скорочення, ліквідації системи забезпечення, ліквідації системи підготовки кадрів. Сьогодні ми можемо вже про це казати, що 2014 року зусиллями і попереднього Президента, і попередніх міністрів армію було знищено», — констатував Петро Порошенко.

«І сьогодні, через 3,5 року наполегливої роботи, через виділення від 5 до 6% ВВП на сектор оборони і безпеки ми можемо констатувати, а навіть не ми, а наші партнери по НАТО констатують, що Україна зараз має одну з найбільш ефективних армій в Європі», — наголосив Президент.

ЧОТИРИ РОКИ ОКУПАЦІЇ КРИМУ: МАСОВІ ПОРУШЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

За час окупації Росією Криму ситуація з порушенням прав людини на півострові значно погіршилася. Про це повідомляє Міністерство закордонних справ України у Facebook.

«Після 4 років окупації ситуація з правами людини у Криму сильно погіршилася. Затримання українців і кримських татар стали звичайною практикою. Росія продовжує жити в своєму імперському минулому, затягуючи Україну назад до СРСР. Ми не будемо грати за російським сценарієм», — наголосили у МЗС.

Відповідно до інфографіки, яку оприлюднило відомство, за роки окупації було затримано 456 людей. Підконтрольні РФ силовики провели 377 допитів і 112 обшуків. При цьому понад 40 політв'язнів відбувають покарання за безпідставними обвинуваченнями.

ГЕНЕРАЛ АРМІЇ УКРАЇНИ ВІКТОР МУЖЕНКО:

«У ЗСУ НЕМАЄ ЗАВДАНЬ ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ»

Нещодавно у столиці відбулася чергова робоча зустріч начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України генерала армії України Віктора Муженка з членами Київської асоціації військових аташе. В ході спілкування з представниками військових іноземних місій очільник Генерального штабу — Головнокомандувач ЗСУ ознайомив присутніх з поточною ситуацією в районі АТО та тими викликами національній безпеці України, які існують на теперішній час, розповів про хід реформування українського війська.

Загрози для безпеки та територіальної цілісності України, за словами генерала армії України Віктора Муженка, можуть виходити відразу з кількох напрямів. Саме тому одним із ключових пріоритетів української воєнної реформи та підготовки ЗСУ є підвищення їхньої мобільності.

Насамперед, пояснив він, йдеться про переміщення відповідних сил та засобів — бригад, полків, батальйонів, які будуть перекидатися на загрозливі напрямки, виходячи з активності й оцінки характеру дій противника. Такі дії відпрацьовувалися під час стратегічних навчань, які передбачали переміщення і здійснення маневру на великі відстані.

— Йдеться про навчання «Літня гроза-2016», «Південний вітер-2016» і «Непохитна стійкість-2017», коли здійснювалося переміщення військ різними способами: залізничним, автомобільним та повітряним транспортом, своїм ходом, а також про рейдові дії десантно-штурмових військ на відстань понад 1000 кілометрів, — пояснив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України.

Він також зауважив, що під час таких маневрів велика увага приділяється здатності військ долати водні перешкоди, яких в Україні чимало.

— Ми не збираємося форсувати Волгу. Ми будемо йти по своїй території, по своїй землі. І які б фейкові документи не вкидалися, в нас немає завдань поза межами України, — наголосив генерал армії України Віктор Муженко.

Говорячи про реформування ЗСУ начальник Генерального штабу акцентував увагу присутніх на тому, що особливістю трансформаційного процесу Збройних Сил є наявність бойового досвіду в значної кількості бійців та командирів нашої армії. І це є вирішальним критерієм для призначення військовослужбовців на вищі посади.

На підтвердження цих слів генерал армії України Віктор Муженко розповів, що кількість командирів батальйонів бойових бригад, які були призначені в період з 2014 по 2018 роки, значно перевищує кількість самих батальйонів. Тобто за цей період у батальйонах призначені вже другий, або навіть третій командири. Всі вони мають значний бойовий досвід і отримали нові посади. Така ж ситуація із призначенням командирів бригад, командувачів оперативних командувань Сухопутних військ і повітряних командувань Повітряних Сил...

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко

Також генерал армії України Віктор Муженко нагадав, що **2018 року з вищих військових навчальних закладів випускатимуться офіцери, 25% від яких вступали у ВНЗ з посад солдатів та сержантів після літніх боїв 2014 року. Це люди, які свідомо обрали свій життєвий шлях — із розумінням можливих загроз для життя і здоров'я. Напевно, вони будуть найбільш умотивованими офіцерами, які прийдуть у війська цього року.**

За словами генерала армії України Віктора Муженка, 48% від загальної кількості військовослужбовців, які нині проходять навчання, мають досвід бойових дій. Серед слухачів військових ВНЗ тактичного рівня кількість таких людей становить 41%, на оперативно-тактичному рівні — 86%, а на оперативно-стратегічному рівні 100% офіцерів мають досвід АТО і є учасниками бойових дій. Це майбутні командири та військові керівники, які братимуть активну участь у захисті країни та у реформуванні її Збройних Сил.

За підсумками зустрічі аташе з питань оборони Федеративної Республіки Німеччина та президент Київської асоціації військових аташе полковник Норберт Хесс дав високу оцінку прогресу у проведенні реформ, якого Збройні Сили України досягли 2017 року.

— Ви і ваші Збройні Сили досягли доволі значного прогресу за такий короткий час. Річ тут не просто в досягненнях за короткий час, а в тому, що все це було зроблено під час війни. **Я не знаю жодного народу, жодної країни, яка здійснила б те, що ви робите зараз. Ви можете пишатися тим, чого ви вже досягли, ви можете пишатися своїми Збройними Силами.** Я особисто гордий тим, що є свідком та частиною процесу розвитку ваших Збройних Сил, — наголосив військовий аташе ФРН.

Іван СТУПАК

УРЯД УХВАЛИВ РІШЕННЯ ПРО ПІДВИЩЕННЯ ПЕНСІЙ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ

Кабінет Міністрів України ухвалив рішення про підвищення пенсій військовослужбовцям з 1 січня в середньому на 1,5 тис. грн. Рішення представив Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман під час засідання уряду.

Він наголосив, що рішення не потребує внесення змін у чинне законодавство і воно буде діяти до моменту напрацювання та ухвалення відповідного законопроекту, який нині обговорюється на різних майданчиках.

«Ми розпочали дискусію про пенсії військовослужбовцям восени. Це надзвичайно важливий закон, який встановлює справедливість щодо військових. Я обіцяв з 1 січня підвищити пенсії і я пам'ятаю про це. Але дискусії щодо проекту закону тривають. І вони можуть тривати місяць і два, — сказав Володимир Гройсман. — Я пам'ятаю, що обіцяв. Тож сьогодні ми приймаємо рішення про підвищення пенсій для військовослужбовців — у середньому на 1,5 тис. грн. Нарахування розпочнуться з сьогоднішнього дня».

Глава уряду повідомив, що рішення було напрацьовано спільно фахівцями Мінекономрозвитку, Мінсоцполітики, Мінфіну. «Рішення ухвалено, і процес розпочнеться. А тим часом я закликаю всі сторони працювати над тим, аби винайти новий закон, який відновить соціальну справедливість щодо військовослужбовців», — додав Прем'єр-міністр.

АНАТОЛІЙ МАТІОС:

«ПРОТИ НАС ВОЮЄ ВІДФОРМАТОВАНА, ДОБРЕ ЕКІПІРОВАНА Й ЗАБЕЗПЕЧЕНА ВІЙСЬКОВА СИЛА»

Станом на сьогодні на окупованих територіях України перебуває до 40 тис. озброєних людей. Про це повідомив головний військовий прокурор України Анатолій Матіос на одному з вітчизняних телеканалів, повідомляє Укрінформ.

«Вона (кількість озброєних людей на окупованих територіях. — Ред.) коливається в ті чи інші періоди, етапи ескалації або затихання, але сумарно — до 40 тис. озброєних людей, які мають відповідне навчання за рахунок офіцерів Російської Федерації. Контингент безпосередньо росіян у різні періоди коливався від 3 тис. військових РФ до 16 тис.», — сказав він.

Головний військовий прокурор нагадав, що на території Донецької й Луганської областей російськими військовими сформовано два армійські корпуси.

Це «Перший армійський корпус народного ополчення «ДНР» зі «штабом» у Донецьку, другий — «Армійський корпус народної міліції» зі «штабом» у Луганську.

«Проти нас воює відформатована, добре екіпірована й забезпечена військова сила. Тільки в «ДНР» 320 танків, 600 бойових броньованих машин, 130 реактивних систем залпового вогню...», — додав Матіос.

У КОНКУРСІ НА ПРОЕКТ МАЙБУТНЬОГО МЕМОРІАЛУ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ ПЕРЕМІГ УКРАЇНСЬКИЙ ПРОЕКТ

У Києві відбулася презентація проекту — переможця номінації «Меморіал Героїв Небесної сотні» Міжнародного відкритого архітектурного конкурсу проектів на найкращу проектну пропозицію об'єкта «Національний меморіальний комплекс Героїв Небесної сотні — Музей Революції гідності».

Голова журі Міжнародного відкритого архітектурного конкурсу Матіас Зауербрух повідомив, що у фінальній частині конкурсу взяли участь дев'ять проектів із різних країн, включно з Україною, і оголосив фіналістів конкурсу архітектурного проекту меморіалу Героїв Небесної сотні, які посіли перші три місця. Ними стали два архітектурні проекти з Німеччини та один з України. Переможцем конкурсу став проект двох львів'янок Ірини Волинець та Марії Процик.

«У ці дні ми згадуємо наших Героїв Небесної сотні. Багато місяців було присвячено роботі з організації меморіалу та музею, і я вдячний нашим шановним друзям із Німеччини, усесвітньо відомим архітекторам, які мають величезний досвід в організації подібних конкурсів. Конкурс зі створення музею й меморіалу, який точно дивиться в майбутнє. Бо саме так бачили майбутнє України, і саме так дивився кожен із Героїв, яких ми сьогодні згадуємо», — сказав Президент України Петро Порошенко під час презентації, яку він відвідав разом із дружиною, повідомляє прес-служба глави держави.

Президент додав: «Цим меморіалом, цим музеєм ми маємо остаточно відійти від Радянського Союзу, від радянських традицій».

Дружина глави держави підкреслила: «Я впевнена, що проект-переможець буде символізувати гідність, хоробрість та непереможність українського народу. А головне — буде виконувати місію єднання й свідчити про наше спільне прагнення розвивати Україну як сильну, європейську та прогресивну державу».

ХІБА АРМІЙСЬКИЙ ПОБУТ І КОМФОРТ НЕСУМІСНІ?!

ЦЬОГОРІЧ 23 000 КОНТРАКТНИКІВ МАЮТЬ РОЗМІСТИТИ У НОВИХ КАЗАРМАХ ПОЛІПШЕНОГО ПЛАНУВАННЯ

На 2018-й держава виділила на капітальне будівництво та ремонт об'єктів Збройних Сил України рекордний фінансовий ресурс — понад 4 млрд гривень. Левова частка коштів піде на спорудження, реконструкцію і капремонт військових об'єктів у 21 області країни. Найбільш очікуваною як для наших звитяжців, так і для українців загалом новиною є те, що оборонне відомство розпочне будівництво казарм поліпшеного планування

Робоча група з проектування казарм поліпшеного планування представляє свої пропозиції Міністру оборони України генералу армії України Степану Полтораку

Про те, як саме зводитимуть 184 казарми поліпшеного планування й житлові комплекси, на які виділено 2,63 млрд гривень, я довідався в людей, безпосередньо причетних до розробки і втілення цієї ідеї в життя. В разі успіху ініціативи житлові умови покращать 23 тисячі контрактників ЗСУ. Це має статися через 7 місяців. Терміни ніхто не змінюватиме — здача більшості об'єктів має відбутися цьогоріч: робота тут розписана буквально по днях.

ФАХІВЦІ ФІНМОНІТОРИНГУ МОУ ПЕРЕВІРЯТЬ ПЕРЕМОЖЦІВ ТОРГІВ НА ДОБРОЧЕСНІСТЬ

Мені пощастило взяти участь у нараді в Міністерстві оборони України, де саме і зібралися обізнані в цій темі доповідачі.

За словами заступника очільника Головного квартирно-експлуатаційного управління Збройних Сил України полковника Олександра Чергінця, весь період будівництва поділено на шість етапів, у ході яких жорстко контролюватимуть виконання запланованих робіт та їхню якість. До цього залучать Центральний проектний інститут (ЦПІ) при Міноборони. Також контролюватимуть хід будівництва і волонтери. Певною проблемою тут є недосконале законодавче врегулювання аспектів технагляду. Зокрема щодо оплати з коштів служби замовника залучення до технагляду сторонніх організацій. Але цю проблему мають вирішити.

До кінця року в експлуатацію мають бути здані 184 казарми поліпшеного планування у різних регіонах країни. На ці цілі виділено 2,63 млрд грн

— Це соціально значущий проект, який розпочато за дорученням Президента України. До кінця року маємо здати 184 об'єкти. Душею не кривитиму — це зробити складно, але можна. І це правда, що в українській армії такої масштабної будівничої ідеї ще ніхто не реалізовував. Але це не повинно нас лякати, бо дорогу, як кажуть, осилить той, хто йде, — зауважує заступник Міністра оборони України генерал-майор Олег Шевчук. — Де ви бачили, щоб армійське житло в нас здавали вже із умебльованою кухнею, обладнаною плитами, витяжками та вмонтованою духовою шафою!? Це типові вимоги до всіх об'єктів будівництва. Так само ми їх централізовано забезпечимо іншими меблями, матрацами, подушками, ковдрами. Весь процес, від забиття першого кілочка до радісних емоцій новоселів, буде публічно-звітним — ми це гарантуємо.

Задля якісного технагляду за згаданим проектом до складу ЦПІ МОУ вводять окремий підрозділ з фахівців-будівельників, але колишніх військових — небайдужих, активних. Їхнє завдання — побороти бюрократію, зробити цей проект швидким, реальним і якісним. Група координуватиме роботу територіальних квартирно-експлуатаційних управлінь (ТерКЕУ) із ЦПІ, технаглядом і військовими частинами. Через велику кількість об'єктів група допомагатиме в менеджменті на кожному майданчику. Ці люди не просто працюватимуть, а буквально житимуть на об'єктах військового будівництва.

За словами Олега Шевчука, вже опрацьовано тендерну документацію проекту із залученням відповідних служб, зокрема Департаменту внутрішнього аудиту МОУ. Це обов'язковий механізм запобігання негативним процесам, що можуть виникнути в ході закупівель. Управління фінмоніторингу Міноборони перевірятиме переможців торгів, пов'язаних із цим будівництвом, за базами даних правоохоронних та інших органів та інформуватиме ТерКЕУ про застереження щодо конкурсантів, передовсім про ймовірне надання фіктивної документації. Раніше ці фахівці вже виявили значну кількість фіктивних фірм, які пробували заходити на ринок замовлень Міноборони із, на перший погляд, «гарними» документами. Також тут відслідкують, чи не зайшли на торги споріднені структури.

ВІДМОВИЛИСЯ ВІД УСЬОГО КАНОНІЧНО РАДЯНСЬКОГО

— Як виникла ідея, з чого все почалося? — запитую в генерал-майора Олега Шевчука.

— Ми моніторили проекти гуртожитків, які вже в нас є, аби вибрати прийнятний варіант і вийти не на разову акцію, а на планомірну роботу на роки. Тому враховували швидкість спорудження, висотність, вартість, кількість людей, яких можна забезпечити житлом, — відповів Олег Миколайович. — Та коли до такого творчого аудиту долучили атовців, волонтерів-будівельників, виявилося: із проектом не все гаразд. І що варто сформувати групу, яка зробить головне — не затвердить якусь нашу начальницьку забаганку, а справді врахує всі нюанси, потрібні для комфортного життя молодої людини XXI століття, яка одягла однострій. Вони одразу «забанили» початковий проект. У ньому і справді було щось «совкове», починаючи з екстер'єру.

За роки незалежності Збройні Сили України втратили велику базу службового житла. Тепер розпочинається її відновлення

Ми щиро хочемо збудувати інфраструктуру для постійної армії, яку ніхто не насмілиться скоротити й нищити. Зокрема йдеться про нормальне житло і необхідний навколишній ландшафт комфорту. Військовий після важкої праці на полігоні має не просто повернутися у прийнятний особистий простір. У військовому містечку, де він мешкає, має бути кафе, перукарня, сауна, спорткомплекс. І це все ми будуватимемо, а «зрадофіли» нехай потерплять із критикою. Звісно, треба контролювати, бо понад 2 мільярди гривень — потенційно ласий шмат «пирога» для людей від будівництва, який можна «надкусити», сподіваючись, що ніхто не побачить, — говорить радник Президента України Юрій Бірюков. — Потрібно розуміти, що таких обсягів будівництва в Міноборони не було. 200 тисяч квадратних метрів житла для військових точно ніхто не будував. Два місяці ми із нашими помічниками вдосконалювали типовий проект гуртожитків, приділяючи увагу всім дрібним його деталям. Також вони вичитували документацію і виправляли в ній помилки, уніфіковували тендерний «кейс» для всіх 184 торгів, заклавши жорсткий таймінг робіт, жорсткі штрафні санкції і право одностороннього розірвання угоди з боку Міноборони у випадку зриву графіка робіт на 30 і більше днів. Нині міркуємо над компенсаційним механізмом для таких випадків. Вважаю: ми повинні отримати можливість розблоковувати кошти, аби за них купувати будматеріали й добудовувати об'єкти власними силами. Наразі ж збираємо команду проект-менеджменту, бо наявних фахівців суттєво бракує. Її ми

Проект типової казарми поліпшеного планування для розміщення контрактників

інтегруємо у ЦПІ МОУ. Вона, як уже зазначив Олег Миколайович, займатиметься технаглядом за реалізацією проекту. Крім того, ці люди гарантуватимуть швидкість проходження комплектів документів. 2017-й виявив проблему, коли будівельні компанії, побачивши, що нездатні виконати угоду без збільшення вартості робіт, відмовлялись завершувати об'єкти. Восени чимало договорів розірвали, бо ми не дозволяли їм підвищувати вартість робіт і не йшли на погіршення якості. Це гіркий досвід, який нас багато чого навчив.

МАТЕМАТИЧНА МОДЕЛЬ ВИЗНАЧИТЬ ПОТРЕБИ В ЖИТЛІ

Чи проводився аудит безпосередньо запитів військових: що вони хочуть, яким бачать своє житло?

На це запитання відповів Олександр Погребиський — ветеран АТО, який закінчив Київський національний університет будівництва та архітектури.

— Мене, Олексія Петрова, Дарину Недозим, Василя Зернецького й інших небайдужих до армії та знайомих професійно із темою будівництва людей закликали допомогти у формуванні оптимального варіанта типового житла для військових. Запросили і тому, що ми воювали, — каже Олександр. — Те, що вперше побачили, було зовсім непривабливим і канонічно радянським. Найбільше дратувало розташування меблів і людей у кімнаті. Таке враження, що проектант не знав, що обстановка, кольорова гама житла впливають на психологію людини, зокрема й на боєздатність військових. Направду, ми довго гралися, поки не дійшли до оптимальної колористики. Обговорювали все до дрібниць — яка плитка буде на кухні, де і який душ планувати, яку конструкцію меблів обрати. Свого часу ми багато жили на полігонах, у казармах і бліндажах. Тому маємо уявлення про екстремальні побутові умови. У жовтні 2017-го ми презентували типовий житловий блок в натуральному розмірі з двома кімнатами для проживання в них по 5 військовослужбовців.

У випадку зриву підрядниками графіка робіт на 30 і більше днів до будівельних компаній будуть застосовані жорсткі штрафні санкції і право одностороннього розірвання угоди з боку Міноборони

— Наскільки широким було фінансове поле для ініціативи, адже саме воно визначає межі креативності?

— 12 липня 2017-го на засіданні РНБОУ було вперше публічно озвучено, що частину коштів спецконфіскату, а це 1 мільярд гривень, виділять армії — на будівництво житла, — розповідає Олег Шевчук. — Верховний Головнокомандувач нас зорієнтував, що це мають бути штатно-посадові кімнати і квартири для контрактників на території військових частин або безпосередньо біля них. Щоб приходячи у військо, контрактник розумів: у нього є стартові умови для життя — кімната в гуртожитку. Так от, до того мільярда нам додали ще один — саме під цю мету. На 2019 рік нам обіцяють щонайменше іще 1 мільярд гривень на згадану програму. Ідея в тому, що через кілька років служби контрактник зможе переїхати в кімнату із ліпшими умовами, де він житиме із дружиною. Зараз Юрій Бірюков організував роботу групи фахівців — будівельників і математиків, які займаються неординарним і надзвичайно цікавим прогнозуванням. Вони формують математичні моделі того, які потреби виникатимуть у військовослужбовців у різних видах житла — кімнатах, малосімейних і повноформатних службових квартирах залежно від термінів служби — для армії в цілому і для конкретних частин зокрема. А наш Юридичний департамент та ГоловКЕУ вирішують, як це оформити юридично.

— Таку модель у війську опрацьовують вперше, — долучається до розмови Юрій Бірюков. — Тут беруть до уваги багато чинників, зокрема штатну структуру частини, її ротаційні особливості, поточний і прогнозований сімейний стан військовиків. Це складно, приблизно на рівні того, як формувати правильний прогноз погоди на тривалий час. Приміром, у цю модель закладено фактор, що перебуває в абсолютному тумані. Коли війна завершиться нашою перемогою, почнеться, умовно кажучи, переформатування армії. Сподіваюся, обійдеться без скорочень. Але варто розуміти: ми закладаємо модель, яка примушує будувати об'єкти по всій країни з прив'язуванням до тих частин, що є зараз. Поки що ми готові сказати, яке житло потрібне найближчим часом. Тобто скільки треба гуртожитків із кімнатами на п'ять осіб, скільки збудувати кімнат на двох, або ж малосімейок. Але ж маємо розрахувати абсолютно всю діаграму потреб у штатно-посадовому житлі. За роки незалежності відбувалося скорочення масиву службового житла через його приватизацію. Через це ми втратили просто гігантську базу службового житла війська. Тепер її відновлюємо. Всю непривабливість цієї історії я вперше осягнув у червні 2014-го, приїхавши до знайомих ребівців, виведених із Криму. Їх розмістили у військовій частині на Одещині. Офіцери із сім'ями мешкали у спортзалі, влаштувавши імпровізовані перегородки. А навколо було військове містечко зі своєю інфраструктурою — переважно п'ятиповерхові хрущовки. І я з подивом довідався, що на території секретної частини розташувався цілком цивільний житловий квартал. Багато військових пенсіонерів приватизували квартири або продали їх. Тому нові гуртожитки будуватимуть на землях оборони й на терені військових частин із можливістю охорони периметра. Досвід 2014-го, коли блокували військові частини (у Криму і на Донбасі. — Авт.) нас дечого навчив.

ЕКОНОМИТИ — НЕ ОЗНАЧАЄ ПОГІРШУВАТИ

— От у Башкирівці неподалік Харкова, де дислокується одна із бригад, закінчено спорудження двох будинків, завершують третій. Це штатно-посадові квартири, які з великими потугами зводили майже 10 років, — доповнює генерал-майор Олег Шевчук. — Там же збудуємо кілька гуртожитків. Майданчик цей обов'язково огородять, і ВСП нестиме там службу. В країні сотні таких недобудов, які можна завершити, вирішуючи житлову проблему. Одночасно із математичним моделюванням вивчаємо і типові проекти малосімейних квартир. Уже є кілька варіантів — дев'яти-, шістнадцяти- й чотириповерхові будинки. Останні найпростіші конструктивно і найшвидше зводяться. Багатоповерхівки актуальні у великих містах, де важко із землями, але вони однозначно дорожчі. Також варіюємо схеми внутрішнього наповнення проектів. Як усе вийде, залежить від кошторису конкретних варіантів. Думаємо і над організацією загального побуту, умовно кажучи, корпоративної структури — клубів, спортмайданчиків, магазинів, сфери обслуговування. Так створимо робочі місця для дружин (чоловіків) військових. Треба, щоб родина не вибивалася із військової «родинності». У Башкирівці ми поступово розвинемо саме такий сценарій.

У військовому містечку має бути кафе, перукарня, сауна, спорткомплекс

— Меблі, з якими житимуть військові, є творінням рук і серця Дарини Недозим. Вона повністю відійшла від своїх справ і занурилася в розвиток цієї ініціативи. Дуже добре, що в її голові немає тарганів у формі — їй ніщо не заважало креативити, — розповідає Олексій Петров, громадський діяч, який до війни займався меблями. — Ці меблі виготовлятимуть в Україні, вони недорогі та функціональні, однозначно створюють для військових комфортні умови. Зараз варто повернутися обличчям до військових і зрозуміти: вони теж люди, які хочуть після важкого дня відпочити, повернутися у власний особистий світ, перезавантажити свідомість, прийняти душ, лягти на нормальне ліжко зі зручним матрацом. До речі, вони не будуть ватними. Як добре, що нарешті згадали, що солдат не тільки має їсти, спати, воювати й помирати. І нам дуже потрібні люди на місцях, де будуватимуть житло військовим. Це можуть бути небайдужі, ідейні люди, які хочуть практичних змін в армії, а не тільки фонтанувати критикою.

— Якої допомоги очікуєте від місцевої влади? — запитую заступника міністра.

— Якщо справді хочуть допомоги, я просив би їх сконцентруватися на позитивному вирішенні питань щодо оформлення земель оборони, що дозволить розгорнути масштабне житлове будівництво і загалом використання таких ділянок. Багато громад пропонують допомогу в створенні умов для раціонального використання земель оборони. Так, у Житомирі міський голова зацікавлений у спорудженні житла для військових і щиро опікується тим.

— Чи є ресурс для благоустрою нових містечок?

— Вартість благоустрою значна з урахуванням кількості гуртожитків. На повне ландшафтне окультурення одного об'єкта доведеться вишукати близько 1 мільйона гривень. Тобто на всі гуртожитки додатково треба іще майже 200 мільйонів гривень. Ми ж прагнули за надані 2 мільярди створити максимальну кількість ліжко-місць. Це пріоритет, який не означає відсутності благоустрою. Ним опікуватимуться керівники гарнізонів і ТерКЕУ. Його ми фінансуємо за окремим напрямком. Це примусить економити. І наші громадські помічники показали приклад. Вони змогли розмістити в кожному гуртожитку додатково 5 осіб без подорожчання проекту. Так зекономлено приблизно на будівництві 7–8 гуртожитків.

Геннадій КАРПЮК

ЗВЕДЕННЯ ПЕРШИХ 15 ОБСИПНИХ ЗАЛІЗОБЕТОННИХ СХОВИЩ ДЛЯ ЗБЕРІГАННЯ БОЄПРИПАСІВ ЗАПЛАНОВАНО РОЗПОЧАТИ ВЖЕ ПОТОЧНОГО РОКУ

КОШТИ НА ЦЕ В ДЕРЖАВНОМУ БЮДЖЕТІ Є: ЛЕВОВУ ЧАСТКУ ІЗ 500 МЛН ГРН ВИДАТКІВ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ НА ФІНАНСУВАННЯ ЗАХОДІВ ЖИВУЧОСТІ БАЗ, СКЛАДІВ І АРСЕНАЛІВ ЗСУ, БУДЕ СПРЯМОВАНО САМЕ НА БУДІВНИЦТВО НОВИХ ОБ'ЄКТІВ ДЛЯ ЗБЕРІГАННЯ БОЄЗАПАСУ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

Цього року в Україні вперше за часів незалежності буде розпочато будівництво нових обсипних залізобетонних сховищ для зберігання боєприпасів

Нині загальний розрахований обсяг фінансування визначених заходів живучості баз і арсеналів на період до 2025 року становить близько 7,8 млрд грн

Про це під час брифінгу в Генеральному штабі ЗСУ повідомив начальник Центрального управління безпеки військової служби Збройних Сил України полковник Микола Швець. Розпочати зведення принаймні 15 таких сховищ, за словами посадовця, планується вже поточного року.

Начальник Центрального управління безпеки військової служби ЗСУ, на яке й покладено завдання з організації заходів щодо підвищення живучості та вибухопожежобезпеки місць зберігання боєзапасу, наголосив, що будівництво та облаштування нових, сучасних арсеналів є життєво необхідною потребою українського війська. Офіцер звернув увагу присутніх на те, що проблема організації належного стану живучості українських військових арсеналів особливої гостроти набула із початком 2014 року бойових дій. Хоча насправді вона існувала й раніше, а військові постійно намагалися привернути до неї увагу урядовців. Однак тривалий час мало хто у владних коридорах переймався проблемою, успадкованою Україною від радянської армії: десятки тисяч тонн боєприпасів, вивезених із країн Східної Європи, де до того базувалися угруповання військ соціалістичної імперії, були складовані на ґрунті просто неба, почасти без щонайменшого дотримання вимог щодо живучості таких об'єктів.

Протягом усіх років після утворення незалежної України цій проблемі не приділялося належної уваги, адже відбувалося скорочення Збройних Сил, розформування військових частин, боєзапаси утилізували та продавали. При цьому тривалий час головним нормативним документом, який регламентував те, що потрібно робити з армійським боєзапасом, була затверджена Кабміном ще 1995 року «Програма забезпечення живучості та вибухопожежобезпеки арсеналів, баз та складів озброєння, ракет, боєприпасів, компонентів ракетного пального». Загальна сума коштів, спланованих у відповідності до неї на період з 1995 по 2015 рік, становила 1 млрд 452,5 млн грн, і освоєння цих коштів насправді могло б зрушити проблему з мертвої точки. Реальне ж фінансування за нею почало надходити лише з 1999 року і до подій 2014-го коливалося на рівні від 10% до 39%. Винятком став період з 2005 по 2009 рік, коли після вибуху складів у Новобогданівці обсяг фінансування потреб живучості тримався на рівні 99% від передбачених. Однак із приходом до влади команди президента-втікача про проблему знову забули.

Лише 2015 року в Збройних Силах було започатковано організаційні зміни, що передбачають підвищення рівня живучості об'єктів зберігання боєприпасів та ракет, застосування в охоронних системах засобів протиповітряної оборони, РЕБ і кінологів, створення нових відповідних підрозділів.

— 2017 року обсяг фінансування на забезпечення надійного зберігання боєзапасу на базах і арсеналах було збільшено в кілька разів, — зазначив полковник Микола Швець. — Нині загальний розрахований обсяг фінансування визначених заходів живучості на період до 2025 року становить близько 7,8 млрд грн. Виконання запланованих завдань дозволить нам зробити зберігання боєзапасу максимально безпечним.

Ще одним свідченням того, що проблему забезпечення належного зберігання боєприпасів у війську нарешті почали по-справжньому вирішувати, стало створення наприкінці минулого року Центрального управління безпеки військової служби Збройних Сил України. Саме на цей структурний підрозділ з 28 жовтня 2017 року відповідно до спільної директиви Міністерства оборони України та Генерального штабу ЗСУ було покладено організацію та контроль за виконанням заходів щодо підвищення живучості арсеналів, баз та складів зберігання боєзапасу Збройних Сил та організацію служби військ. Зокрема — несення особовим складом відповідних підрозділів гарнізонної, вартової та внутрішньої служби, протипожежний захист та здійснення контрольно-профілактичних заходів із збереження життя і здоров'я особового складу ЗС України. Отже, на відміну від попередніх років, усі важелі управління, а з ними й відповідальність за стан живучості, охорону й оборону об'єктів зберігання боєзапасу, підготовку та дії вартових і пожежних підрозділів віднині зосереджено в єдиному органі військового керівництва. Це, на думку полковника Швеця, має позитивно вплинути на рівень виконання вищезазначених завдань.

Під час брифінгу начальник Центрального управління безпеки військової служби ЗС України окремо висвітлив питання, що стосуються охорони об'єктів, де зберігаються боєприпаси. За його словами, слід розуміти, що на характері гарнізонної, вартової та внутрішньої служби позначається ведення РФ збройної агресії проти України. Саме тому в Збройних Силах впроваджуються заходи щодо готовності до цілеспрямованих ворожих дій та диверсій проти військових об'єктів під охороною або проти військових містечок та гарнізонів, де перебувають військовослужбовці та члени їхніх родин.

Іван СТУПАК

НОВИХ ПАЛИВОЗАПРАВНИКІВ У ВІЙСЬКУ СТАЛО БІЛЬШЕ

У Вінниці нещодавно відправили у військо чергову партію нових паливозаправників — п'ять нових 12-тонних автоцистерн на базі всюдиходів КрАЗ-63221. Ці спецавтомобілі виготовлено на 45-му експериментальному механічному заводі.

— До кінця цього року ми маємо виготовити ще шість одиниць такої техніки. Але у зв'язку зі збільшенням фінансування державних замовлень підприємству надійшло завдання повідомити, які обсяги саме щодо такої техніки ми готові виконати 2018 року. Ми підрахували, що спроможні виготовити 16 одиниць, оскільки рік уже заплановано. Ми маємо замовлення й на подальшу модернізацію техніки для Міністерства оборони України, яка перебуває на зберіганні. Цьогоріч маємо поставити в стрій 30 одиниць спецтехніки для служби пального, — розповів директор заводу Микола Чумак.

За словами керівника підприємства, вони планують розробити нові зразки паливозаправників для Збройних Сил України. Це буде нове покоління спеціалізованої техніки, що має прийти на заміну тій, яка перебуває на озброєнні й ресурс якої вичерпується, повідомляє сайт МО України.

— Це буде не ремонт і не модернізація, а саме виробництво нової техніки. Завдання для нас дуже амбітне, складне та відповідальне. Цього року наше підприємство розпочало новий проект — розробку заправників для малої авіації. Зазначу, що такого завантаження, як сьогодні, ми не мали давно. Крім того, ми працюємо над модернізацією свого підприємства, — зауважив Микола Чумак.

Розмінування території арсеналу тривало до першого снігу. Весною роботи продовжаться

АРСЕНАЛ У КАЛИНІВЦІ «ОЗБРОЮЮТЬ» НОВІТНІМИ СИСТЕМАМИ ЗАХИСТУ

БАГАТОРІВНЕВИЙ КОМПЛЕКС РАННЬОГО ВИЯВЛЕННЯ, ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА ПРОТИДІЇ БпЛА ЗРОБИТЬ УМОВИ ЗБЕРІГАННЯ БОЄПРИПАСІВ МАКСИМАЛЬНО БЕЗПЕЧНИМИ

Наприкінці вересня 2017 року військовий арсенал, що поблизу Калинівки Вінницької області, опинився в центрі уваги всієї української спільноти. Відтоді минуло майже півроку, але ліквідація наслідків надзвичайної події триває й по сьогодні

— Зараз територія складів майже на 80 відсотків очищена від вибухонебезпечних предметів, що розлетілися під час вибухів, — розповідає командир частини підполковник Микола Батюк. — Розмінування ж ділянок поза межами арсеналу виконувалося силами ДСНС України і було завершене ще восени. І хоча більшість смертоносних знахідок вже знищено, роботи щодо їх ліквідації триватимуть орієнтовно до кінця березня. Із таненням снігу розпочнеться другий — завершальний — етап з розмінування нашої території, який плануємо закінчити до середини літа.

Як зазначив Микола Іванович, вибухонебезпечні предмети для знищення вивозяться здебільшого на спеціальні полігони. Але є й такі, що через отримані пошкодження необхідно утилізувати на спеціально відведеній ділянці безпосередньо на території арсеналу. Попри те, що про планові заходи населення довколишніх сіл оповіщене, відлуння від підривів часто викликає в людей занепокоєння. Тож понижувати градус суспільної напруги доводиться особисто начальнику арсеналу та його заступникам.

— У той час, коли сплановані вибухові роботи, ми постійно виїжджаємо в населені пункти і моніторимо ситуацію на місці, спілкуємося з мешканцями, — долучається до розмови заступник командира частини з морально-психологічного забезпечення майор Артур Тресько. — Наші представники регулярно відвідують засідання районної ради, куди запрошують журналістів місцевих ЗМІ. Намагаємося бути максимально відкритими і відвертими.

Невдовзі на території арсеналу буде змонтовано багаторівневу систему технічних засобів охорони

Попри це, деякі так звані активісти часто закидають, що ми приховуємо правдиву інформацію, мовляв, детонація боєприпасів триває й досі... Є й такі, котрі стверджують, що через вибухи підвищується радіаційний фон, та вигадують усілякі інші нісенітниці. Через це ми навіть запрошували експертів, які проводили заміри рівня радіації. Після обстеження фону в епіцентрі вибухових робіт і на території самого арсеналу фахівці задокументували, що отримані показники не перевищують допустимих норм і не відрізняються від замірів, зроблених в інших районах області. Наляканих колись людей дуже важко переконувати, хоча можна і потрібно це робити.

Одночасно з утилізацією боєприпасів розпочато реконструкцію самого арсеналу. Для цього не шкодують ресурсів, головне, щоб цей військовий об'єкт став більш захищеним і безпечним.

Передусім здійснюється повна заміна огорожі периметра. Також уже встановлено засоби відеоспостереження. Невдовзі на території арсеналу буде змонтовано складну багаторівневу систему технічних засобів охорони. Із закінченням холодів розпочнеться реконструкція пожежного депо, а після повного розмінування складської території — будівництво дороги з твердим покриттям та обладнання самих сховищ. Скажімо, якщо до цього частину боєприпасів зберігали просто неба й у штабелях, то після завершення робіт усі засоби ураження буде розміщено в закритих приміщеннях заглибленого типу і на піддонах.

Усі місця зберігання боєприпасів обладнають сучасною сигналізацією, зокрема й автоматичною. А процес завантаження та розвантаження боєприпасів, буде автоматизовано

До слова, років з десять тому саме на калинівському арсеналі представники однієї з комерційних фірм демонстрували тодішньому міністру оборони України зразки пластикової тари під боєприпаси, яка мала б замінити дерев'яні ящики. Втім демонстрацією все й обмежилося. Сьогодні, як вважають фахівці, із реалізацією новітніх підходів до зберігання вибухонебезпечних предметів такі проекти доцільно було б реанімувати.

Усі місця зберігання боєприпасів обладнають сучасною сигналізацією, зокрема й автоматичною протипожежною. Водночас арсенал отримає новітню систему раннього виявлення та попередження, а також засоби протидії БпЛА. Усю інформацію з відеокамер та датчиків виводитимуть на пульт керування, організований у захищеній споруді.

Буде автоматизовано процес завантаження та розвантаження боєприпасів, що раніше робилося переважно вручну. Саме в цьому допомогти військовим взялися в обласній держадміністрації. Так, голова Вінницької ОДА Валерій Коровій, який є частим гостем у військовій частині, пообіцяв уже найближчим часом коштами місцевої влади забезпечити арсенал автонавантажувачем. Варто додати, що в листопаді минулого року, у день частини, посадовець уже подарував арсеналу квадрокоптер, який використовується для здійснення спостереження за складами та прилеглою до них територією.

Для посилення можливостей частини у запобіганні виникненню надзвичайних ситуацій збільшено штат пожежного підрозділу та передбачено додаткову кількість спецтехніки, яку, до речі, вогнеборці вже отримали й освоюють.

— Так, з початку 2018 року наш арсенал забезпечено трьома новими пожежними машинами, — зазначив заступник командира частини — головний інженер підполковник Микола Гресєв. — Якщо раніше в нас були пожежні машини на базі автомобіля ЗіЛ-131 з цистерною ємністю 1,5 тонни, то нові МАЗи вміщують по 5,5 тонни. Крім того, ми очікуємо доповнення до штату, яким буде передбачено введення кількох одиниць пожежних танків на базі Т-72 із цистерною в 20 тонн розробки Львівського бронетанкового заводу. Одна із таких пожежних машин була залучена до гасіння недавнього загоряння й досить непогано себе зарекомендувала. І це ще не все. Окрім пожежної техніки, ми отримали п'ять нових автомобілів МАЗ для перевезення особового складу, виготовлених на черкаському підприємстві «Богдан» та три автомобілі КАМАЗ, які пройшли капітальний ремонт (для транспортування боєприпасів). Сподіваємося, що до кінця року частина буде доукомплектована ще трьома автомобілями, передбаченими штатом.

Андрій ЯЦИК

Старший солдат Ольга Бенда

«УТРАТИВШИ НА ВІЙНІ НОГУ, Я ЗАПИТАЛА КОХАНОГО: «ЯК ТЕПЕР НАМ ЖИТИ?» — «НІЧОГО, ТРОШКИ ПОВІЛЬНІШЕ ПРОГУЛЮВАТИМЕМОСЯ»

У ТРАВНІ МИНУЛОГО РОКУ ДІВЧИНА ОТРИМАЛА ВАЖКЕ ПОРАНЕННЯ ПІД ЧАС ВОРОЖОГО ОБСТРІЛУ В РАЙОНІ АВДІЇВКИ. УЛАМКОМ СНАРЯДА ЇЙ ФАКТИЧНО РОЗТРОЩИЛО НОГУ. КІНЦІВКУ ДОВЕЛОСЯ АМПУТУВАТИ... У СИТУАЦІЇ, КОЛИ ІНШІ СКЛАЛИ Б РУКИ, ОЛЬГА БЕНДА НЕ ВТРАЧАЄ ОПТИМІЗМУ. ЖІНКА Й ДАЛІ СЛУЖИТЬ У ВІЙСЬКУ Й ГОТУЄТЬСЯ ДО УЧАСТІ В «ІГРАХ НЕСКОРЕНИХ»

Ранок. Швидко та впевнено Ольга спускається доволі крутими сходами під'їзду столичної багатоповерхівки. Поруч стрибає трирічний синок. Разом вони, обганяючи перехожих, поспішають до садка. Потім жінка біжить на маршрутку. Там ніхто не спішить поступатися їй місцем. Ні, не тому, що всі безсердечні. Просто в життєрадісній, усміхненій дівчині важко впізнати ветерана АТО з протезом замість ноги. Далі — біганина й метушня на службі, у місцевому військкоматі.

«Ваші документи зареєстровано» — таке повідомлення прийшло від організаторів Invictus Games, і обличчя жінки осяяла усмішка. «І як ти тільки все встигаєш? І служба, і фотосесії, і спорт…» — вкотре дивуються колеги. Старший солдат Ольга Бенда лише плечима знизує. Коли після служби всі втомлено поспішають до домашніх диванів і телевізорів, вона добирається до водійських курсів. Попереду — три години інтенсивних занять. А потім іще в магазин забігти… Тож додому вона повертається вже близько десятої вечора.

Вечір. На кухні заварюється чай. Оля читає казку синочку. Завтра знову метушня, біганина, садок, робота… У ситуації, коли інші склали б руки, Ольга не втрачає любові до життя й прагне бути максимально корисною для суспільства. «Ніколи не здавайся!» — витатуйовано в жінки на руці. Але очевидно, що жодні нагадування їй непотрібні.

Зі своєю новою ногою — сучасним протезом Ольга живе зовсім недовго. Проте, дивлячись на її впевнену ходу, цього не скажеш. Жінка одразу після поранення зрозуміла: життя не закінчується, тож потрібно діяти. Вирішила почати з найважливішого: якнайскоріше знову стати на ноги.

— Ви навіть не уявляєте, скільки сліз було пролито, — каже жінка. — Дуже важко прокинутися й усвідомити, що частини твого тіла немає та що потрібно навчитися жити спочатку. Якось інакше. Але я зрозуміла, що зволікати не можна. Хотіла почати знову ходити, поки не забула, як це роблять. Уже через місяць після поранення я вперше стала на протез. Звісно, не все виходило. Я падала, нервувала й знову підводилась. Але за кілька тижнів удалось навчитися ходити на залізній нозі. Велику роль зіграло те, що я раніше серйозно займалась легкою атлетикою. Коли було боляче й складно, думала про сина, батьків та коханого. А також про те, що хочу знову бути самостійною й нікого собою не обтяжувати. Тепер, коли веду активний спосіб життя, беру участь у різних проектах, це дуже заспокоює моїх близьких. Це одна з головних причин, чому я взагалі працюю над собою. Для того, щоб доводити собі, людям і батькам, що проблем немає. Навпаки, є нові можливості для розвитку!

На вулицях особливість Ольги часто помічають. Дехто просто роздивляється залізну ногу, хтось починає її жаліти. Цього дівчина не переносить. Натомість просить поваги.

— Спочатку ніяковіла, коли виходила на прогулянку. Могла почути за спиною: «Дивися, дівчина без ноги». А тепер своєї особливості я зовсім не соромлюся. Обрізала штани до коліна, бо так зручніше. Шкода, що бігати поки що не можу. Чекаю не дочекаюся спортивного протеза, щоб займатися пробіжками. Мій протез звичайний. Він чудово підходить для повсякденного життя, але не для бігу та стрибків. Та все одно намагаюся займатися спортом, аби тримати себе у формі. Тепер мій тренер — синок. Він ніколи не сидить на місці, то й мені доводиться бігати. Прибігає й каже: «Мамо, одягай уже свою ніжку, і пішли».

Два місяці тому Ольга перевелась на службу в столичний військкомат. Після поранення вона категорично не хотіла йти з армії.

— Коли я лежала в госпіталях, почала задумуватися про подальшу службу. Розуміла, що через ампутацію мене можуть звільнити. Тож наприкінці літа я написала рапорт на ім'я Міністра оборони про те, що хочу й далі бути на військовій службі. Безмежно вдячна, що мене залишили у війську, хоч тепер і служу в тилу, у військкоматі. Пам'ятаю, як мені в листопаді перетелефонували й запитали, чи згодна я на переведення. Я кричала в слухавку: «Так, так! Коли можна розпочати?» З радістю щодня поспішаю на службу.

Весь час жінку підтримував її коханий Олексій, військовослужбовець 72-ї бригади. Вони почали зустрічатися до поранення, і сьогодні закохані разом. А трохи більше як місяць тому, неймовірно щасливі, вони узаконили стосунки.

— Я перенесла п'ять складних операцій, і Олексій завжди був поруч. Він мене причисував, годував, витирав сльози. Я запитувала: «Льошо, ти ж розумієш, що в мене немає ноги, як ми тепер будемо?» А він: «Нічого, трошки повільніше прогулюватимемося». Одного разу мама вмовила коханого поїхати додому й відпочити, бо він уже ледь на ногах стояв через недосипання. Він поїхав, але вже через дві години примчав назад. Каже: «Не можу вдома, краще тут побуду». Наші стосунки після мого поранення стали ще міцнішими. Тепер я в глибині душі знаю, що ця людина мене напевно не покине, хоч би що сталося. Мене часто запитують, як він мені освідчився. Якось пішли в ювелірну крамницю по сережки. Олексій каже: «О, дивись, які гарні обручки. Купуємо?» Купили. І одразу пішли в РАЦС подавати заяву. Через місяць нас розписали. Удома нас зустріли батьки Олексія з короваєм…

Жінка розповідає, що медового місяця в них із коханим хоч і не було, та після Нового року чоловікові запропонували путівку в Тисовець. Молоде подружжя радо погодилося. Ольга залишилася задоволена активним відпочинком на гірськолижному курорті. Навіть гору заввишки 1078 метрів самостійно подолала на протезі, та ще й без милиць.

«Ніколи не здавайся!» — витатуйовано в жінки на руці. Але очевидно, що жодні нагадування їй непотрібні

— Гора, слизько, а я підіймаюся, наче якийсь альпініст. Щоправда, назад уже на санках з'їжджала, сили вже не було. Вірю, що на «Іграх нескорених» зможу себе гідно показати. Просто не маю звички здаватися або зупинятись на півдорозі. Недаремно ж я собі тату зробила «Ніколи не здавайся!». Прикладом для мене є Вадим Свириденко, уповноважений Президента з питань реабілітації учасників антитерористичної операції. Він утратив і руки, і ноги, а живе активніше за більшість здорових українців. Ми постійно спілкуємося. Він мене підштовхує до участі в різних проектах: «Ти там зареєструвалася? А те зробила?..». Тож як із такою підтримкою складеш руки? Намагаюся й сама підштовхувати до активного життя поранених бійців, час від часу ходжу в госпіталь.

Ольга признається, що вона ніколи не мала стільки мрій і планів, як тепер.

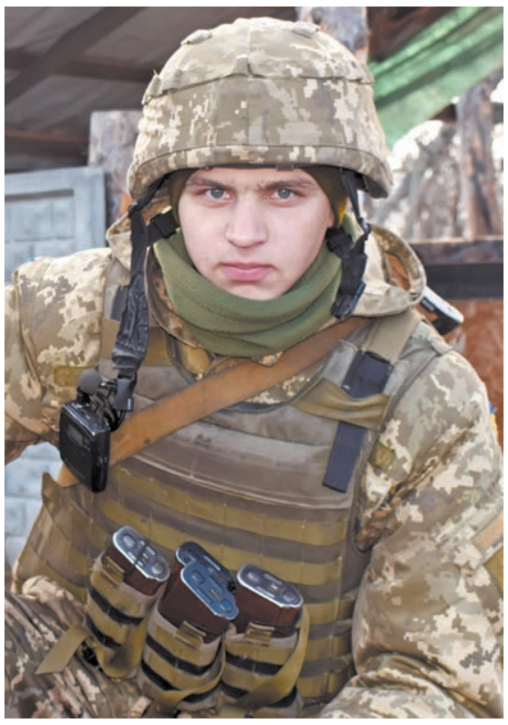
— Звісно, я й раніше повільно не ходила. Та протез також не зменшив швидкості. Щодня купа справ, і я дістаю від такого ритму життя просто шалене задоволення. Із найближчих планів — сісти за кермо, працювати, вирішити квартирне питання, бо поки що ми проживаємо з мамою чоловіка. А там уже можна й про сестричку для Дмитрика думати.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

ВОНИ ЗАХИЩАЮТЬ УКРАЇНУ!

Олексій на війні з 2015 року. Це його друга ротація у район АТО. Військовослужбовець захоплюється музикою. Кожного вечора під гітару він співає для побратимів українські пісні

Олексій — десантник, родом із Сумщини. Коли випадає вільна хвилинка, любить малювати

Андрій служить у війську вже сьомий рік. За його плечима чимало гарячих точок на Сході України. Одного разу, коли був поранений через ворожі обстріли, чотири доби довелось чекати на евакуацію

Іван потрапив на службу на гарячий Донбас за мобілізацією. Коли прийшов час, звільнився, але довго вдома всидіти не зміг. Він удруге підписав контракт і зараз знову на передовій

Сергія жартома називають «Рядовий», тому що в армії він тільки п'ятий місяць. Утім боєць старається служити так, щоб за ним закріпилось бойове ім'я. Зараз він на одній із найгарячіших позицій Приморського напрямку

Головний сержант ремонтного підрозділу прапорщик Андрій П. повернувся до війська з заслуженої пенсії. Вже більше двох років як знову в строю

Микола — командир гармати, родом із Житомира. Прийшов до війська з третьою хвилею мобілізації і служить досі

Богдан із Кривого Рогу. Скоро відзначатиме свою другу річницю у морській піхоті

Ігор — заступник командира десантно-штурмової роти, яка утримує позиції неподалік Щастя

МОДЕРНІЗАЦІЮ МіГ-29 ДО ВИНИЩУВАЧА 4+

ПЛАНУЮТЬ ЗАВЕРШИТИ ВЖЕ ЦЬОГОРІЧ

ЯКЩО УСІ ЕТАПИ ВИПРОБУВАНЬ БУДЕ УСПІШНО ЗАВЕРШЕНО, ТО 2020 РОКУ ЛЬВІВСЬКИЙ ЗАВОД ЗМОЖЕ РОЗПОЧАТИ СЕРІЙНУ МОДЕРНІЗАЦІЮ МОДЕЛІ ЗА ВАРІАНТОМ МУ2. БІЛЬШЕ ТОГО, РОЗРОБНИКИ МАЮТЬ ТЕХНІЧНЕ ЗАВДАННЯ НА ПРОДОВЖЕННЯ РОБІТ ІЗ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗА ВАРІАНТОМ МУ3

У цеху «Львівського державного авіаційно-ремонтного заводу» ведуться роботи над дослідним зразком МіГ-29 МУ2

Фронтовий винищувач МіГ-29 (за кодифікацією НАТО — Fulcrum, тобто «важіль») розробило КБ Мікояна наприкінці 70-х років минулого століття. На початку 80-х років повітряний мисливець пішов у серію. Після розвалу СРСР, Україна отримала понад сотню таких машин.

На думку окремих військових фахівців конструктивно авіаційна техніка радянського зразка (яка є на озброєнні вітчизняних ПС) має ресурс ще на кілька десятків років. А капремонт та комплексна модернізація нинішнього парку бойової авіації дозволить ще тривалий час підтримувати бойовий потенціал ПС на певному рівні

Профільним підприємством з ремонту та модернізації МіГ-29 в Україні є Державне підприємство «Львівський державний авіаційно-ремонтний завод». Сьогодні в серійній модернізації для потреб Повітряних Сил Збройних Сил України вже перебуває модель під назвою МіГ-29 МУ1. Про технічні характеристики та бойові можливості цієї машини «Народна армія» раніше розповідала. Однак військово-наукова думка просунулася далі, й на підприємстві вже перебуває в роботі дослідний зразок наступного покоління — МіГ-29 МУ2.

Про те, які нові ідеї втілено в другому поколінні модернізованого винищувача, розповів головний інженер ДП «ЛДАРЗ», кандидат технічних наук Роман Качмар.

За його словами, радянський винищувач — іще досить міцний «дідуган», і модернізаційний потенціал для вдосконалення цієї моделі розраховано ще, як мінімум, на 20 років наперед. Сьогодні незмінний ззовні планер КБ Мікояна наповнюють сучасною апаратурою та озброєнням українського виробництва.

У варіанті МУ2 машина набуває ознак багатоцільового винищувача з можливістю бойового застосування по наземних цілях. **Родзинка тут у встановленні ракетно-бомбового озброєння з телевізійними головками наведення типу Х-29Т та КАБ-500КР. Раніше МіГ-29 міг із невеликим успіхом відпрацьовувати по цілях на землі лише некерованими ракетами та гарматами літака. Тепер ураження наземної цілі стовідсотково гарантовано.**

На цьому літаку також буде встановлено системи VOR, ILS, DME — бортову апаратуру, яка дасть змогу в автоматичному режимі здійснювати контроль за посадкою літака та виконувати польоти на міжнародних трасах. На відміну від першого варіанта модернізації, буде встановлено сучаснішу систему супутникової навігації українського виробництва, яка відображатиме інформацію на багатофункціональному індикаторі в кабіні пілота. До речі, індикатор стане інформативнішим і збільшиться до восьми дюймів для зручності використання. Це вже наслідки вивчення практичного застосування інтегрованої супутникової навігаційної апаратури льотчиками однієї з бригад Повітряних Сил ЗС України і відповідно поліпшення її експлуатаційних якостей. Льотчик бачитиме і карту місцевості, й відображення різних параметрів бойового застосування одночасно. До того ж ця система виконуватиме й розрахунки близької навігації. А це значить, що винищувач більше не потребуватиме окремого обчислювача системи близької навігації та що на його місце можна буде встановити інше обладнання.

У варіанті МУ2 винищувач отримує й модернізовану систему управління озброєнням, зокрема блок-обчислювач бойового застосування, який керуватиме озброєнням із телевізійними головками наведення.

Крім того, варіант МіГ-29 МУ2 отримає відеореєстратор. А точніше, систему аудіо-, відеореєстрації, яка дасть змогу оцінювати ефективність роботи пілота, систем літального апарата й застосування озброєння за допомогою спеціально встановлених відеокамер. Слід зазначити, що на українських винищувачах такі системи раніше не встановлювали, а от за кордоном на винищувачах четвертого–п'ятого поколінь аудіовізуальний контроль давно є невід'ємною частиною бортової апаратури. Її застосовують для аналізу помилок пілотів та навчання майбутніх льотчиків. До речі, такі системи авіаремонтники встановлювали на закордонних МіГ-29, які ремонтували у Львові відповідно до контрактів.

Якщо варіант МіГ-29 МУ1 сукупно мав близько п'яти вдосконалень приладів авіоніки та іншого обладнання, то другий варіант модернізації загалом має близько 10 інновацій, які реалізували розробники. І якщо коефіцієнт бойового потенціалу (КБП) базової моделі МіГ-29 дорівнював одиниці, то КБП винищувача в українському варіанті МУ2 сягає вже 1,7.

На заводі у Львові дослідну модернізацію за другим варіантом мають завершити до кінця 2018 року й на початку 2019-го розпочати державні випробування винищувача. І якщо за рік усі етапи випробувань буде успішно завершено, то 2020 року завод зможе розпочати серійну модернізацію моделі за варіантом МУ2. Утім уже зараз розробники мають технічне завдання на продовження робіт із модернізації за варіантом МУ3! Фахівці львівського авіаремонтного підприємства та підприємств-партнерів до цього готові, продовжують розробницьку діяльність, щоб постійно мати нові пропозиції для оборонного відомства.

Власне, остаточну крапку поставить державне оборонне замовлення, яке визначить, скільки саме та якого типу літаків потребуватиме оборонне відомство. Із 2018 року оборонне замовлення формуватимуть на наступні три роки. І якщо варіант винищувача МУ1 уже є серійним, то модернізація за типом МУ2, як найбільш наближеного до винищувача 4+ покоління, здійснюватиметься якраз через три роки. А завод готовий щороку випускати для вітчизняних Збройних Сил не менше як десяток оновлених машин.

Окрім дослідно-конструкторських робіт українського варіанта винищувача МіГ-29, ДП «ЛДАРЗ» виконує низку контрактів із капітального ремонту й модернізації цього типу літаків іноземних армій. Свого часу 15 машин закупили для ВПС Азербайджану. І у 2015–2017 роках у частини цих МіГ-29 закінчився міжремонтний термін експлуатації. До 2019 року львівські авіаремонтники мають кількома партіями здійснити капітальний ремонт винищувачів і повернути їх замовникові. Крім того, нині завод бере участь у тендерних процедурах на ремонт винищувачів для ВПС Бангладеш. А також здійснює ремонт окремих агрегатів на замовлення Польщі. За словами головного інженера заводу, на найближчі три роки авіаремонтники завантажені роботою за міжнародними контрактами та контрактами з МО України на 100%.

Якщо коефіцієнт бойового потенціалу (КБП) базової моделі МіГ-29 дорівнював одиниці, то КБП винищувача в українському варіанті МУ2 сягає вже 1,7

До речі, відповідно до стратегії розвитку виробництва, уже другий рік поспіль львівське підприємство функціонує без поставок складників із країни-агресора. За рахунок імпортозаміщення з інших джерел отримують металеві деталі винищувачів, вироби з гуми та здійснюють реінжиніринг електронних плат.

Підприємство розвиває інфраструктуру та оновлює верстатний парк і закуповує новітнє обладнання для цехів. І навіть налагоджує випуск нового виду продукції (ідеться про вертолітні редуктори ВР-14).

Однак є й проблеми, які дуже турбують керівництво підприємства. Річ у тім, що в кадровому плані завод стрімко старіє. На ДП «ЛДАРЗ» сьогодні працює близько тисячі осіб. Молоді фахівці після профільних навчальних закладів не дуже охоче йдуть працювати на виробництво. Це стосується не лише інженерів, а й робітничих спеціальностей, хоча рівень зарплат на ДП «ЛДАРЗ» досить високий. Зокрема 2017 року середня зарплата працівника становила майже 13 тис. грн. Керівництво підприємства вбачає проблему у відтоку технічно підготовлених кадрів за кордон. У Польщі, за 80 кілометрів від Львова, технічно грамотний фахівець отримує не менше тисячі євро на місяць. Є надія, що реалізація державного оборонного замовлення в найближчі роки дасть змогу суттєво підняти зарплати, а відтак стимулювати приплив в оборонну промисловість молодих фахівців.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

АРМІЙСЬКИЙ ПАРК БЕЗПІЛОТНИКІВ

ПРО ТЕХНОЛОГІЧНИЙ РІВЕНЬ АРМІЇ БУДЬ-ЯКОЇ КРАЇНИ МОЖНА СУДИТИ ЗА СТАНОМ І ЯКІСТЮ ЇЇ ОСНАЩЕННЯ НОВІТНІМ ОВТ, ЗОКРЕМА Й БЕЗПІЛОТНИМИ АВІАЦІЙНИМИ КОМПЛЕКСАМИ (БпАК). У ЦЬОМУ ПИТАННІ ВІД ПОЧАТКУ БОЙОВИХ ДІЙ НА ДОНБАСІ В УКРАЇНСЬКОМУ ВІЙСЬКУ ВІДБУЛИСЯ СУТТЄВІ ЗМІНИ

На початку російської агресії 2014 року в українській армії активно використовували розроблені у 70–80-х роках минулого століття в СРСР БпАК тактичної розвідки ВР-2 «Стриж» (із безпілотним літальним апаратом (БпЛА) Ту-141) та ВР-3 «Рейс» (із БпЛА Ту-143). Застосовувати ці комплекси в районі проведення АТО припинили внаслідок ратифікації Мінських домовленостей

Підготовка до випробувань БпЛА А1-С «Фурія»

Тоді потребу нашого війська в сучасних безпілотних літальних апаратах і комплексах задовольняли волонтери, які закуповували їх здебільшого за кордоном. Протягом 2014–2015 років в Україні було створено перші приватні компанії з виробництва БпЛА. Не залишилися осторонь цих процесів і військові науковці. За цей час вони розробили близько десяти тактико-технічних завдань до безпілотних авіаційних комплексів усіх класів — від БпАК класу «мікро» до ударних стратегічних комплексів. Тож сьогодні перед вітчизняними виробниками, які розпочинають роботу над новими зразками БпЛА військового призначення, ставлять конкретні вимоги щодо їхніх тактико-технічних характеристик. Наприклад, безпілотник-розвідник «поля бою» має безперервно перебувати в повітрі не менше як дві години, приховано вести якісну фото- й відеозйомку вдень та вночі за будь-яких погодних умов на мінімально безпечній для себе висоті, що гарантує збереження від ураження стрілецькою зброєю та зенітно-ракетними й артилерійськими засобами протиповітряної оборони, передавати отриману інформацію в режимі реального часу на визначену відстань. Кожен новий зразок БпАК перед початком постачання у війська проходить випробування. А головною спеціалізованою установою з проведення всіх видів випробувань нових зразків озброєння та військової техніки є Державний науково-випробувальний центр Збройних Сил України (ДНВЦ ЗСУ).

В Україні активно ведеться розробка ударних БпАК. Такі комплекси потребують встановлення на них складних систем прицілювання та наведення, а також, з урахуванням невеликої маси самого літального апарата, розробки спеціальних боєприпасів

— Протягом останніх років фахівцями ДНВЦ ЗСУ було проведено понад 30 випробувань нових зразків БпАК різних класів вітчизняного та іноземного виробництва. Зокрема таких, як А1-С «Фурія», А1-СМ «Фурія», «Мара-2М», «Лелека-100», UA-Beta, Observer-S, Spektator-M, PD-1, Fly Eye, ASU-1 «Валькірія», Hawk, Spy Arrow, Arrow Lite, Sky Ranger, SELENA, SILENT FALCON тощо, — розповів начальник відділення наукових досліджень та випробувань безпілотних авіаційних комплексів підполковник Максим Геращенко. — У рамках науково-технічного супроводження створення безпілотних авіаційних комплексів ми співпрацюємо з вітчизняними розробниками та виробниками таких комплексів. Нині у країні таких підприємств не менше десяти.

На думку фахівця, у Збройних Силах вже повною мірою відчули переваги від використання БпАК. **Наразі найбільшою є потреба в безпілотниках, котрі за масштабом завдань класифікують як міні (тактичні «поля бою»), малі (тактичні) й тактичні (оперативно-тактичні) з відповідними просторово-часовими показниками їхнього застосування. У районі АТО вони зазвичай виконують завдання з розвідки, корегування вогню артилерії й допомагають в оцінюванні результатів вогневих ударів. Також останнім часом значно підвищився інтерес до БпЛА вертикального зльоту та посадки класу «мікро». Їх використовують підрозділи Сил спеціальних операцій.**

В Україні також активно ведеться розробка ударних БпАК. Такі комплекси потребують встановлення на них складних систем прицілювання та наведення, а також, з урахуванням невеликої маси самого літального апарата, розробки спеціальних боєприпасів. Потрібно розуміти, що через мале бойове навантаження такі безпілотники можна використовувати лише для виконання спеціальних завдань. Першим вітчизняним тактичним ударним безпілотним авіаційним комплексом може стати "Горлиця". Планується, що розроблений на ДП "Антонов" безпілотник з тактичним радіусом дії до 80 км зможе безперервно перебувати в повітрі протягом 7 годин, виконувати завдання на висоті до 5000 м, розвивати швидкість до 230 км/год. За своїми технічними характеристиками БпЛА «Горлиця» вестиме розвідку в будь-який час доби та за будь-яких погодних умов, забезпечуватиме координацію вогню артилерії та самостійно вражати противника ракетами класу «повітря-поверхня». Прототип цього безпілотника вже здійснив свій перший політ наприкінці минулого року.

Досить цікавим видається спільний проект ПАТ «ЧеЗаРа» та польської компанії WB Electronics SA зі створення розвідувально-ударного комплексу «Сокіл», до складу якого входять БпЛА двох типів: розвідувальний FlyEye, що був прийнятий на озброєння ЗС України наприкінці минулого року, та БпЛА-«камікадзе» одноразової дії Warmate. Виробник заявляє, що комплекс зможе здійснювати розвідку, виявляти цілі та визначати їхні координати за допомогою БпЛА FlyEye на відстані до 50 км, а БпЛА Warmate вражатиме їх на відстані до 30 км. Восени 2017 року успішно відбувся перший етап заводських випробувань цього розвідувально-ударного комплексу.

Наразі в механізованих та артилерійських бригадах українського війська, які виконують бойові завдання на Сході країни, створюють спеціалізовані підрозділи, оснащені БпАК. На підконтрольну експлуатацію до військових підрозділів залучають розвідувальні безпілотники («поля бою») вітчизняного виробництва, зокрема «Фурія», Spectator-M, ASU-1 «Валькірія», Hawk, UA-БЕТА, «Лелека-100», польський БпАК FlyEye (прийнятий на озброєння ЗС України), а також вітчизняний БпАК PD-1, який ближчий за своїми ТТХ до тактичних. Підсистема передачі даних останнього забезпечує значний радіус дії, зокрема у глибині оборони противника.

Таке розмаїття безпілотних авіаційних комплексів вимагає певної уніфікації та створення єдиної системи утримання, забезпечення та ремонту. Також важливим є організація підготовки операторів БпАК. Наразі їх готують на базі Житомирського військового інституту імені С.П. Корольова. Протягом курсів, які тривають два місяці, інструктори багато уваги приділяють практичному відпрацюванню дій операторів у нештатних ситуаціях, оскільки саме такі навички ймовірно можуть згодитися в бойових умовах.

Досвід застосування БпЛА підрозділами української армії в районі проведення АТО та світовий досвід доводять необхідність подальшого розвитку цього виду авіаційної техніки, без якого сьогодні вже неможливо уявити сучасне військо.

Андрій ЛИСЕНКО

ЩО СОБОЮ ЯВЛЯЄ БЕЗПІЛОТНИЙ АВІАЦІЙНИЙ КОМПЛЕКС

Сучасний безпілотний авіаційний комплекс (БпАК) — це складний інтегрований комплекс, який становлять: безпілотний літальний апарат (БпЛА), оснащений бортовим обладнанням комплексної системи керування (до речі, безпілотників може бути два або навіть три); наземна система управління (пункт управління, оператор); корисне навантаження (цільове спорядження для виконання безпілотником завдань); підсистема зв'язку та підсистема запуску й посадки БпЛА.

Підсистема зв'язку зазвичай має два захищені радіоканали: командний та інформаційний, утворені відповідними радіолініями й апаратурою прийому, обробки й передачі даних. Командний радіоканал призначений для передачі сигналів керування БпЛА з пункту управління на його бортову апаратуру. За цими командами безпілотник здійснює маневри, змінює висоту, курс і швидкість польоту, а також відпрацьовується зміна режимів роботи розвідувальної та іншої апаратури. Інформаційний канал відповідає за передавання сигналів від бортових інформаційних систем. Обслуговувати сучасний БпАК залежно від складності його конструкції та завдань можуть як одна людина, так і екіпаж із кількох осіб.

Відповідно до Національного стандарту України БпЛА класифікують за призначенням, масштабом завдань, місцем базування, принципом створення підйомної сили, кількістю застосувань, типом двигунів, максимальною злітною масою, максимальними висотою, швидкістю і часом польоту, способами зльоту та посадки, типом системи керування польотом, типом цільового спорядження й типом засобів бойового навантаження.

КОЛИ ВІЙНА НЕ ЛИШЕ ДЛЯ СОЛДАТА

Військові дуже вдячні школярам за допомогу

У Козятині пам'ятають загиблих героїв — їх у місті та районі п'ятнадцять

Важко знайти в Козятині родину, яку б не зачепила війна або яка не переймалась би подіями на Сході України. Про те, як сьогодні живуть ветерани АТО, сім'ї загиблих воїнів у цьому маленькому місті на Вінниччині, про самовіддану допомогу фронту тамтешньої громади дізнавалася кореспондентка «Народної армії», навідавшись у гості до містян

«МІЙ ТАТО КАЗАВ, ЩО СІТКИ Й МАСКУВАЛЬНІ КОСТЮМИ ДУЖЕ ПОТРІБНІ НА ФРОНТІ. ВОНИ ЗБЕРЕЖУТЬ НЕ ОДНЕ ЖИТТЯ»

Шкільний ярмарок у сільській школі неподалік від міста Козятина. Діти збирають кошти для військових, що перебувають у районі АТО. Учителька дістає, невелику суму грошей, яку заробили діти, й простягає її волонтерам:

— Тримайте. Тут небагато, проте від душі... Купіть бійцям те, чого вони потребують найбільше.

Для армійців 26-ї та 95-ї бригади комп'ютерні планшети зі встановленими на них спеціальними програмами корекції вогню стали приємним сюрпризом, тим більше що їх куплено на кошти, які зібрали школярі. Малеча дуже пишалася тим, що допомагає війську. Бійці тішилися, що їх не забувають.

А ще в школах Козятина хлопці й дівчата плетуть маскувальні сітки та костюми для бійців. Серед них і Максим, батько якого нині там, на війні — на передовій. Щодня він молить Бога, щоб татко повернувся додому живим.

— Ми маємо допомагати війську, адже волонтери самі не справляються, — каже хлопчик друзям. — Мій тато казав, що сітки й маскувальні костюми дуже потрібні на фронті. Вони збережуть не одне життя.

На фронт завдяки школярам цього міста й району вже надійшло 866 маскувальних сіток і 76 костюмів типу «Гіллі». Зробили їх власноруч учні 32 шкіл району й міста Козятина. Ідея про маскувальні сітки для фронту належить кадровому військовому, який 30 років свого життя присвятив війську, волонтерові Громадської організації «Суспільні ініціативи Козятинщини» Леоніду Цехановському.

— З початку війни наша громадська організація доправила до військових підрозділів сім автомобілів УАЗ, більше як 200 тонн продуктів, одягу, спорядження, ліків і сотні посилок для наших земляків. Але найбільше я пишаюся тим, що долучаю дітей до волонтерства, — розповідає Леонід Броніславович. — Дитяча психологія так улаштована, що цікавість у дітей швидко спалахує й так само швидко згасає. Тому підтримуємо їх подарунками. Ми об'їхали всі школи, щоб підбадьорити й подякувати за їхню працю. Даруємо їм календарі, цікаві книжки. Питаю в них: «Ну що, сітки й костюми робитимемо далі?» Чую протяжне: «Таааак....» І бачу, що вони дуже раді, а самому на серці теплішає, адже робимо таку важливу справу всі разом.

На фронт завдяки школярам цього міста й району вже надійшло 866 маскувальних сіток і 76 костюмів типу «Гіллі». Зробили їх власноруч учні 32 шкіл району й міста Козятина

Аби на власні очі пересвідчитися, як саме діти роблять ці маскувальні сітки, я завітала до «Козятинського міжрегіонального вищого професійного училища залізничного транспорту». Помічаю хлопців і дівчат у формі залізничників за роботою.

— Діти займаються плетінням на уроках праці, на перерві, після уроків. І ви знаєте, роблять вони це залюбки, — розповідає директор навчального закладу Андрій Стецюк.

Він повідомив мені, що в училищі нині опановують залізничні професії близько тисячі учнів. Помітивши, що я вдивляюся в меморіальну дошку на честь загиблих учасників АТО, він додає:

— Це наші 15 бійців — жителі Козятина та району, яких забрала війна. Вони щодня дивляться на дітей зі світлин... Зверніть увагу,

У місті Козятині названо провулок на честь загиблого бійця Вадима Наумова. Мати героя Інна Сергіївна залишила роботу в школі після загибелі сина заради допомоги у рідному місті учасникам АТО та родинам загиблих

Ветерани АТО міста та їхні родини нерідко звертаються по допомогу до психологів

Ветеран АТО Олексій Каратєєв після демобілізації розпочав власну справу — відкрив у місті піцерію

на композиції на стіні поруч з ними ми зобразили птахів — символи ненароджених душ їхніх дітей… Тут пам'ятають тих, котрі пожертвували своїм життям заради миру. Це вже історія, проте на таких прикладах ми виховуємо майбутнє покоління українців.

МІСЦЕВІЙ ВЛАДІ КОЗЯТИНА САМОТУЖКИ ВАЖКО РОЗВ'ЯЗАТИ ЖИТЛОВУ ПРОБЛЕМУ ВЕТЕРАНІВ АТО

— Учасників АТО в нашому місті на обліку 220, тоді як населення міста — близько 30 тис. осіб, — розповідає мер міста Козятина Олександр Пузир. — Ми створили спеціальний сектор із роботи з учасниками АТО, який очолила мати загиблого героя Вадима Наумова. Нині з місцевого бюджету надходять кошти на безплатне харчування для дітей ветеранів і проїзд у межах міста, передбачено в місті одноразову виплату родинам учасників АТО в сумі 1000 грн. Закуповуємо подарунки на День святого Миколая тощо. Нещодавно за рахунок місцевого бюджету ми затвердили програму медичного страхування учасників АТО, надавши на це майже 50 тис. грн.

— У нашому місті немає госпіталю для ветеранів війни. Тому в міській лікарні ще торік відкрили дві нові палати на вісім осіб із підвищеним комфортом саме для учасників бойових дій: обладнали кондиціонерами, закупили сучасні меблі й телевізори, установили спеціальні душові кабіни для пацієнтів з обмеженими фізичними можливостями. Витрати становили близько 300 тис. грн, — долучається до розмови Інна Наумова.

Як і в більшості регіонів країни, проблемним тут залишається питання забезпечення житлом і земельними ділянками учасників АТО. За державний кошт чотири родини загиблих та інвалідів війни отримали квартири, 67 родин учасників АТО нині продовжують перебувати на квартирній черзі.

— Скажу відверто, як 10 років тому, так і нині, нового житлового будівництва в нашому місті немає. Звісно, ми шукаємо шляхи вирішення цього питання. Є ідея поновлення будівництва на вулиці Грушевського, 46 одного з довгобудів міста. Є забудовник, з яким уже існує домовленість щодо надання кількох квартир на пільгових умовах для учасників АТО в разі його добудови. Не виключаємо можливості придбання квартир для ветеранів за умови часткового погашення їх вартості за рахунок коштів міського бюджету в розмірі 90%, решту 10% погашатимуть із сімейного бюджету родини АТО, — зазначив Олександр Дмитрович.

Залишається неабиякою проблемою питання працевлаштування ветеранів у місті. Одним із шляхів вирішення питання є створення, наприклад, охоронної фірми, яка б надавала послуги охорони в закладах освіти міста. Працівниками могли б стати чоловіки з-поміж учасників АТО.

«У МЕНЕ ДВОЄ ДІТЕЙ, А ПЕНСІЯ ВСЬОГО 1600 ГРИВЕНЬ. Я У ВІДЧАЇ, ЗДОРОВ'Я НЕМАЄ, РОБОТИ НЕМАЄ…»

З Валентином Шпаківським та Олексієм Качурою я зустрілась у міській лікарні, у палаті підвищеного комфорту, про яку мені розповіли в мерії. Ветеранів я побачила під час сеансу арттерапії в психолога.

— Я призивався під час третьої хвилі мобілізації. Служив водієм, возив боєприпаси. Унаслідок розриву фугасу в мене було травмовано хребет, — розповідає Валентин. — Нині я не працюю, не дозволяє здоров'я. Війна змінила все… Страждаю через безсоння після війни, часом шкодую, що ніч така страшенно довга.

До ветерана підходить його мати Надія Зіновіївна, яка також лікується тут у лікарні, обнімає його й каже мені:

— Багато довелося пережити нашій родині: і коли він був на війні, і зараз, коли потрібно відновлювати здоров'я. Просила його, щоб телефонував щовечора, дуже хвилювалася, бо поки його голос не почула, заснути не могла. Цілий рік ми його не бачили. Коли я дізналася, що він у госпіталі з травмою хребта, то подумала, що буде лежачий. Приїхала до нього в госпіталь, аж бачу — іде мені назустріч… Він іде до мене, а я плачу, щаслива....

Ви знаєте, не всім так поталанило, як нашій родині. Щоразу, коли на цвинтарі проходжу повз Алею героїв, думаю: яке горе, що молоді чоловіки не повернулися, їм жити й жити, і біль розриває серце...

— Часом мені здається, що не живу, а виживаю, — долучається до розмови Олексій Качура. — Мене призвали під час шостої хвилі мобілізації, проходив службу під Маріуполем. Під час чергового обстрілу зазнав осколкового поранення. Мої побратими мене не покинули — витягли з того світу...

Олексій згадує загиблого товариша з Кіровоградщини, якого вбило в нього на очах. Каже, що дуже хотілось би йому поспілкуватися з родиною побратима, але приїхати до неї фізично не може.

— Мені мали намір ампутувати ногу, проте завдяки талановитим лікарям її врятували: з таза вибирали кістки, склали їх, буквально як пазл по частинах. Тепер я інвалід. За фахом я слюсар. Хлопці залишилися на контракті, мене, зрозуміло, за станом здоров'я демобілізували. Усього нас у селі тисяча осіб живе, 14 пішло на війну. Дякувати Богові, усі наші живі залишилися.

Олексій має двоє дітей, а пенсія в нього — усього 1600 грн.

— Як жити, скажіть? Я у відчаї, здоров'я немає, роботи немає: здорових не хочуть брати, а нас тим паче.... Тому й тут, у психолога. У міській лікарні мені допомагають: раз на місяць півтора тижня тут лікуюся: приймаю грязьові ванни, фізіотерапію, роблю гімнастику. Признаюсь, коли зі мною працюють психологи, стає легше.

— Ви знаєте, раніше містяни боялися звертатись до психолога, нині приходять цілими сім'ями, — долучається до розмови лікар-психолог Комунальної установи «Козятинська лікарня відновного лікування» Дана Рудич. — Ті хто пройшов війну часто не розуміють, що з ними відбувається у мирному житті. Нещодавно був у мене пацієнт, який розповів, що через вибух петарди пірнув у сніг. «Що робити? — питає мене, — не можу жити нормальним життям…»

Під час першої зустрічі з пацієнтом здійснюю психодіагностику, виявляю порушення. Застосовую в роботі релаксацію, музикотерапію, арттерапію, символдраму. За допомогою музики виходимо разом із цього стану тривоги. Поліпшення бачу вже після кількох перших сеансів.

ВЕТЕРАН АТО ОЧОЛЮЄ КОМІСІЮ З РОЗПОДІЛУ МІСЬКОГО БЮДЖЕТУ

Від мера я дізналася про те, що одним із депутатів міської ради є ветеран АТО — Олексій Каратєєв, молодий чоловік, який виріс тут у Козятині. За фахом він економіст, після закінчення магістратури в Тернопільському економічному університеті в серпні 2014 року пішов у військо. Коли хлопець був в АТО, йому запропонували взяти участь у виборах у міську раду.

Містяни неабияк пишаються ним, адже він один із тих, котрі не зневірилися й продовжують жити.

— Те, що я ветеран АТО, було плюсом, але не вирішальним важелем. Я приїхав до людей, поспілкувався, познайомився, бо дуже хочу зробити для міста щось корисне, — каже Олексій.

Повернувшись із війни, він став на облік у центрі зайнятості. Згодом він із дружиною відкрили власну справу — піцерію. Хоча існує цей заклад лише сім місяців, у їхніх планах — уже її розширення.

Бачу, піцерію обладнано в стилі мілітарі. Для її дизайну побратими принесли прапори, фотографії з війни. Ветеранам АТО тут знижка 10%, а кожну гривню з проданої піци ветеран перераховує на будівництво дитячого майданчика в місті для діток з обмеженими фізичними можливостями.

Отаке воно життя в маленькому місті Козятині на Вінниччині.

Тетяна МОРОЗ

ВЕЛИКОКАЛІБЕРНИЙ «АРГУМЕНТ»

РОЛЬ АРТИЛЕРІЇ У СУЧАСНИХ ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТАХ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ОДНІЄЮ З КЛЮЧОВИХ

У Сухопутних військах близько 90% завдань з вогневого ураження бойовиків від їх загального обсягу під час проведення антитерористичної операції на Сході України здійснюють ракетні війська і артилерія (РВіА). Про це в інтерв'ю для інформаційної агенції «Укрінформ» наприкінці минулого року повідомив Командувач Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-полковник Сергій Попко

Декому це може здатися перебільшенням, адже піхота, танкісти та представники інших родів військ також роблять значний внесок у загальний процес протидії українського війська окупантам на Сході нашої країни. Однак, якщо взяти до уваги увесь термін проведення операції, а не тільки той період, коли триває статичне позиційне протиборство, то роль і місце РВіА Збройних Сил України в цьому сенсі важко переоцінити.

Українська артилерія за час проведення АТО демонструвала здатність виконувати достатньо складні завдання на полі бою

Принаймні два «генеральні» штурми ДАПу бойовиками українські «кіборги» відбили саме завдяки допомозі нашої «арти»

Тим більше, що завдяки цілеспрямованим та спільним зусиллям українських гармашів та ракетників, оборонної промисловості країни, волонтерів та активістів, допомозі союзників і колосальному досвіду, набутому українськими артилеристами та ракетниками безпосередньо в ході АТО, нинішні РВіА Збройних Сил України перетворилися на потужний та ефективний інструмент стримування процесу розповзання «руского міра». Особливо тоді, коли він суне вперед на танках, БМП та БТРах.

І дійсно, цю броньовану дику орду, нашпиговану путінським «військторгом» різноманітними смертельно небезпечними «іграшками», може зупинити лише «добре слово», підкріплене 122-міліметровими, а краще 152-міліметровими уламково-фугасними «аргументами». Як свідчить практика, без них «добре слово» та вимоги міжнародного права для оскаженілих представників «руского міра» не діють…

У цьому сенсі доречно нагадати окремі епізоди з історії бойових дій під час проведення АТО, пам'ять про які змушує адептів «Новоросії» стримувати свої «мрії» про черговий «кидок на Київ» або навіть «на Лондон».

Звісно, на сьогодні українські гармаші та їхня грізна зброя відведені від лінії розмежування на встановлені відстані. Тому безпосередньої участі в бойових діях вони не беруть. Але наші артпідрозділи завжди готові переконливо довести проросійським бойовикам, що свою роботу вони знають.

Українська артилерія в ході бойових дій демонструвала свою здатність виконувати достатньо складні завдання на полі бою. Наприклад, під час оборони ДАПу або боїв у районі Дебальцевого втрати бойовиків були досить значні, а бувало, що ворог був вимушений відмовлятися від своїх дій саме через роботу української артилерії. Осінньо-зимові бої в ДАПі засвідчили, що при грамотному і ефективному використанні РВіА цілком можливо вести успішні оборонні дії навіть на доволі незручних позиціях. Нагадаємо: принаймні два «генеральні» штурми ДАПу бойовиками українські «кіборги» відбили саме завдяки допомозі нашої «арти». Те саме можна сказати й про Дебальцеве, де противник зміг просунутися вперед ціною значних втрат тільки тоді, коли зумів значно більшими силами подавити вогонь бригадної артилерійської групи 128-ї гірсько-піхотної бригади. Саме вона, діючи фактично на виступі завширшки 10–13 км, який простріливався з трьох боків, до того моменту забезпечувала фактично відбиття всіх атак бойовиків і замаскованих «під ополченців» російських військ, що їх підтримували. Саме артилерія відіграла вирішальну роль при виведенні наших військ з Дебальцівського виступу (впродовж доби вона завдала принаймні три «розслаблювальних» вогневих удари по угрупованнях бойовиків, які вже збиралися влаштувати нашим військам «другий Іловайськ»), при відбитті атаки бойовиків у районі Мар'їнки та ескалації бойових дій поблизу Авдіївки, коли ворог застосував реактивну артилерію, зокрема РСЗВ «Ураган».

У контексті цієї теми насамкінець додам, що, оцінюючи нинішній стан РВіА під час свого візиту в один із навчальних центрів РВіА, Президент України — Верховний Головнокомандувач ЗС України Петро Порошенко заявив:

— Навіть сьогодні, коли відповідно до Мінських угод танки і артилерія калібром понад 100 мм відведені на встановлену відстань, саме ракетні та артилерійські частини українського війська залишаються для агресора досить вагомим стримувальним фактором. І він чітко це розуміє, адже йому доведеться заплатити чималу ціну, якщо він наважиться перейти в наступ.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ВИСОКОТОЧНА АРТИЛЕРІЯ ОБІЙДЕТЬСЯ БЕЗ GPS

Компанія BAE Systems розробить для американської армії нові коректовані артилерійські снаряди. Зокрема портал defensenews.com повідомив про те, що Міноборони США уклало з підрядником контракт на створення нової системи наведення для боєприпасів калібру 155 мм.

Вартість контракту оцінюють у $8 млн. За ці гроші BAE Systems має надати американській армії готові зразки системи наведення для снарядів, які зможуть наводитися на ціль в умовах нестабільної роботи GPS.

«Ми розуміємо критичну важливість підтримки точності армійської далекобійної артилерії проти будь-якого супротивника. Наші набори нададуть цю можливість для наявних боєприпасів калібру 155 мм і майбутніх боєприпасів, призначених для забезпечення значно більшого діапазону», — сказав Марк Кассерес, керівник підрозділу Precision Guidance and Sensor Solutions корпорації BAE Systems.

На сьогодні американська армія застосовує коректовані артилерійські снаряди типу Excalibur. Але з огляду на здатність багатьох потенційних супротивників утручатися в роботу систем GPS або глушити супутникові сигнали ЗС США хочуть мати альтернативну систему для високоточної стрільби артилерії. Раніше Науково-дослідна лабораторія ВПС США презентувала рішення, яке дасть змогу техніці й солдатам орієнтуватися на місцевості та з високою точністю визначати своє місце розташування без сигналу GPS.

АМЕРИКАНЦІ СТРІЛЯТИМУТЬ ПО РАКЕТАХ ІЗ ГАРМАТ

Американська армія шукає недорогу заміну ракетам-перехоплювачам. Сайт breakingdefense.com повідомив про те, що Управління стратегічних можливостей Пентагону працює над створенням артилерійської системи протиракетної оборони.

За словами керівника програми розробки артилерійської протиракетної системи Вінсента Сабіо, тестування «арт-ППО» має відбутися вже нинішнього року. В американському військовому відомстві вважають, що артилерія в ролі ППО буде істотно дешевшою за традиційні ракетні системи.

У Міноборони США зазначають, що вартість організації цілковитої кругової протиракетної оборони Сполучених Штатів комплексами Patriot, THAAD і GBI буде «вкрай велика». Крім того, розташування таких ракетних систем легко вирахувати. Ще одна проблема ракетних установок — обмежена кількість боєприпасів. За словами Сабіо, ворог може з високою точністю визначити кількість перехоплювачів в американських комплексах й атакувати їх великою кількістю ракет.

Одним із способів розв'язання проблеми може стати адаптація наявних артилерійських систем калібру 155 мм (гаубиці M777 і M198, САУ M109, а також корабельні артсистеми) під снаряд HVP (Hyper Velocity Projectile).

Після деякої адаптації (зокрема збільшення довжини ствола) наявні артустановки зможуть стріляти по повітряних цілях коректованими боєприпасами HVP. До того ж вартість такого пострілу становитиме близько $85 тис., тоді як ракета-перехоплювач системи Patriot обходиться американському військовому бюджету в $3 млн.

Ремонтники працюють безпосередньо на передових позиціях

ФРОНТОВІ РЕМОНТНИКИ ЗНАЮТЬ ТЕХНІКУ «НАСКРІЗЬ І ГЛИБШЕ»

45% ПОШКОДЖЕНОЇ ТЕХНІКИ РЕМОНТНІ ПІДРОЗДІЛИ ВІДНОВЛЮЮТЬ БЕЗПОСЕРЕДНЬО В РАЙОНІ АТО

У кожній бригаді є підрозділи, особовий склад яких безпосередньо не служить на ВОПах, не полює на ворожі ДРГ, однак без їхньої роботи бійці навряд чи зможуть виконати бойові завдання. Ідеться про ремонтно-відновлювальний батальйон. Із командиром такого підрозділу, підполковником Дмитром Комаровим ми розмовляли про те, які завдання доводиться виконувати його підлеглим під час ротацій у районі АТО

Офіцер закінчив Харківське танкове училище, але починав навчання ще в Київському вищому танковому інженерному. Про нього бійці кажуть, що техніку офіцер знає й бачить «наскрізь і глибше».

Основне завдання рембату — евакуація й відновлення пошкодженої техніки. Як показав досвід роботи, найефективнішим способом підтримки її боєздатності є робота в безпосередній близькості від лінії зіткнення. Заступник начальника ЦБТУ полковник Євген Сидоренко зазначив, що 45% пошкодженої техніки відновлюють рембати в районі АТО.

Рембат працює на передовій кількома виїзними бригадами. Якщо проблема з машиною виявляється серйознішою й відремонтувати на місці її не вдається, то техніку евакуюють у тил на збірний пункт пошкоджених машин.

Роботи вистачало завжди, бо старої техніки у війську ще багато. Утім, солдати й офіцери в один голос відзначають, що забезпечення запчастинами помітно поліпшилося.

Переважна кількість бійців — фахівці, які служать у бригаді з 2014 року. Звісно, брак досвідчених кадрів відчутний. Підбір людей в ідеалі має відбуватися після «учебки», але так буває не завжди. Добре, коли в рембат приходять кваліфіковані цивільні спеціалісти: автослюсарі, трактористи або, в крайньому разі, ті, які здатні, як кажуть, відрізнити ріжковий ключ від накидного. Їх зазвичай навчають у підрозділах необхідних операцій командири відділень, взводів. Зрозуміло, що кваліфікованого моториста за місяць не підготуєш, на це йдуть роки…

Працювати в польових умовах у районі АТО ремонтники вже звикли, нерідко розгорталися й неподалік від передової. Часом працювали по коліна в болоті, під добре чутним гуркотом обстрілів...

Звертає на себе увагу вік бійців — від 18 до 50, але основна категорія — це люди, яким за 30. Досвідчені, обізнані. Водночас останнім часом на контракт дедалі частіше приходить молодь. Що цікаво: багато хто приходить на півроку, відслужить, відпрацює, потім удома посидить місяць-два — й назад. Як зауважив комбат, багатьом психологічно легше підписати піврічний, аніж трирічний контракт.

Про безпосередню роботу в польових умовах найбільше знає, звісно, командир ремонтного взводу. Отож розмова зі старшим прапорщиком Дмитром Хівричем дуже предметна. «Зрештою, я завжди готовий вийти й працювати в чистому полі, головне, щоб було джерело струму в 380V. У наметах розгортаємо повноцінні ремонтні пункти», — говорить він.

Усе необхідне обладнання у військових ремонтників завжди із собою. Це МРМ (майстерня ремонтно-механічна), СЗРА (станція зарядно-розрядна акумуляторна), МРС (майстерня ремонтно-слюсарна). Кожну машину комплектують наметом. За потреби він стає ремонтним цехом. Якщо є електричне живлення, то все розгортається. Акумуляторна станція, зварювальний пост, верстати — усі вони потребують 380V. Можна, звісно, і від потужного генератора працювати, але тоді доводиться витрачати багато солярки.

У польових умовах у районі АТО ремонтники розгорталися не раз. Часом працювали по коліно в болоті, під добре чутним гуркотом обстрілів... На питання, скільки всього машин вони відремонтували, Дмитро відповів не одразу: «Річ у тім, що є різні види ремонту — можна колесо поміняти, а можна двигун перекапіталити. Ремонти двигунів теж різні бували. Ми і колінвали проточували, і вкладиші міняли, гільзи... Після цього машина йшла далі виконувати свої завдання».

Найкраще комвзводу запам'ятався такий випадок. У танковий тягач МАЗ-537 бойовики всадили дві протитанкові ракети. На щастя, водій залишився живий, але машина загорілася. Вогонь погасили, тягач притягли в рембат. Притягли його новим КЕТЛом (колісний евакуаційний тягач легкий) на базі КрАЗа. Ця машина в ЗСУ з'явилася нещодавно, але сподобалась бійцям за потужність. Спочатку подумали, що тягач піде на списання: кабіна згоріла, усе обгоріло. Але потім побачили, що двигун загалом цілий — його запустили майже одразу. Згодом відновили кабіну, і МАЗ продовжив свою роботу.

А всього ремонтники цього батальйону відновили більше як 1000 одиниць техніки.

Олександр ШУЛЬМАН

«КАРДІОЛОГИ» СТАЛЕВИХ СЕРДЕЦЬ

На базі об'єднаного Центру забезпечення військово-технічним майном зусиллями військовиків і волонтерів відновлюють двигуни для легкої бронетехніки

У Збройних Силах України триває планова заміна двигунів радянського зразка на сучасні. Але залишається велика кількість броньованих машин, обладнаних застарілими двигунами, які й досі в строю. Тож проблема їхнього ремонту та відновлення є досить гострою.

Її розв'язують спільними зусиллями військові та волонтери. Прикладом такої співпраці є об'єднаний Центр забезпечення військово-технічним майном, яким командує полковник Орест Сенько. Одним із напрямків діяльності центру є відновлення двигунів для легкої бронетехніки.

Проект започатковано з допомогою волонтерів, а одним із його натхненників є Павло Пугач. Ця робота триває вже два роки.

На сьогодні завдяки допомозі волонтерів у КТЦ вже налагоджено ремонт клапанів, шліфування головок, працює пост аргонного зварювання.

Щоправда, бракує висококваліфікованих спеціалістів у галузі спецремонтів із досвідом роботи на сучасних верстатах. Не всі кандидати на вакантні посади в змозі пройти жорсткий іспит: не вистачає знань.

На обладнання, що працює в цеху, не було витрачено ані копійки з бюджету: багато чого передали волонтери, частину обладнання отримали із Центральної бази бронетанкового майна.

Олександр ШУЛЬМАН

ЗНИКЛИЙ БЕЗВІСТИ: ЯК ЖИТИ РОДИНАМ БІЙЦІВ

ЗАКОНОДАВСТВО СТАВИТЬ РІДНИХ ПЕРЕД ДИЛЕМОЮ: ВИЗНАВАТИ ЇХ ЗАГИБЛИМИ ЧЕРЕЗ СУД АБО ЗАЛИШАТИСЯ БЕЗ ДОПОМОГИ ДЕРЖАВИ

Статус родини загиблого учасника бойових дій передбачає певні пільги, спрямовані на полегшення матеріальної ситуації в родині, яка втратила годувальника. А сім'я бійця, який зник безвісти, залишається сам на сам зі своїми проблемами: чоловікові перестають нараховувати грошове забезпечення, на яке часто сподівається більшість родин, бо його вже немає, але водночас не надають жодної допомоги від держави, бо чоловіка де-юре вважають живим. Як бути родині, коли його не визнано ані мертвим, ані живим, особливо якщо в нього підростають малолітні діти?

…Невеличка сільська хата. На подвір'ї — троє маленьких діток: дві дівчинки й хлопчик. Найстаршій Маринці всього сім, молодшим — Олександрі та Максиму — чотири й три рочки відповідно. Безтурботні та веселі малюки. Бігають і граються, беручи від дитинства своє. Але це ілюзорна картина, адже вони ще не усвідомлюють, яка їм випала нелегка доля: жити без батька, не знаючи, яка на дотик мужня й тепла татова рука. Маринка — єдина з трьох дітей військовослужбовця 30-ї бригади Олександра Фурмана, котра хоч трохи його пам'ятає. Іноді дівчинка питає в мами, коли він повернеться додому та чи повернеться взагалі. Коли батько поїхав на війну, дівчинці було три роки, а маленький Саші тільки сім місяців. Максимко народився вже після того, як родині повідомили, що їхній батько зник безвісти…

Уже четвертий рік жахлива невідомість мучить цю родину. Ольга добре пам'ятає той день, коли їй повідомили: «Ваш чоловік зник безвісти». І ці слова, наче вирок, свинцевим дзвоном досі звучать у вухах молодої жінки, але водночас дають надію на те, що він живий і колись-таки повернеться додому.

— Хоч би в якому стані він був, аби лише повернувся, — витирає сльози його дружина.

Її Олександр пішов у першу хвилю мобілізації. 22 травня 2014-го брав участь у бою під Рубіжним, що на Луганщині. Дістав важке поранення. Тоді побратими бачили його востаннє. Розповіли, що після бою забирали поранених машини швидкої, когось вивозили в санчастину, когось у Лисичанськ у госпіталь… Олександр, якого також забрала «санітарка», до лікарні з невідомих причин не доїхав…

Довідавшись про це, Ольга разом із матір'ю чоловіка кинулася на його пошуки. На Донбасі досліджували кожен крок Олександра.

— Я навіть зв'язувалася з місцевими жителями через соцмережі, щоб ті з'ясували на непідконтрольній Україні території, чи не перебуває чоловік у місцевих лікарнях. Та його ніде не було, — розповідає жінка. — Хтось припускав, що швидку підірвали, інші запевняли, що її захопили козачі загони та всіх, які там були, узяли в полон… Але точної інформації ніхто не зміг повідомити. Його рідні навіть здали зразки ДНК, але серед невідомих загиблих Олександра Фурмана також не знайшли.

Ольга Фурман з дітьми

Для родини почалося довге очікування. Ольга, яка завжди покладалася на чоловіка, залишилася сам на сам із суворим сьогоденням.

Новина, що вона чекає на третю дитину, іще більше ошелешила Ольгу: «Що буде із цим малюком? Як прогодувати дітей?» Невідомість її лякала. І лише підсвідоме розуміння, що із цією дитиною до неї повертається ще одна частинка її коханого, давало надію та маленьку втіху.

— А раптом буде хлопчик, про якого Сашко так довго мріяв, — казала собі Ольга, молода жінка, якій тоді ще не виповнилося 25. Вона вирішила не здаватися й таки народила своєму коханому сина.

Після того, як у частині Олександра виключили зі списків особового складу, сім'я ледь зводила кінці з кінцями. Єдиним їхнім доходом були виплати на двох дітей по 800 грн: на середню доньку до досягнення нею трирічного віку й на молодшого сина. Жінка з дітьми переїхали в село під Житомиром, у дім родичів. Бо за ці кошти винаймати житло чи навіть покривати комунальні витрати не могла...

— Ми звернулися в органи соцзахисту, щоб отримати допомогу, але там порекомендували подати в суд, аби Олександра визнали таким, що загинув. Сказали: тільки тоді я зможу зібрати всі документи й отримати належну за законодавством допомогу, зокрема стати в чергу на житло, — розповідає Ольга.

Ходити по кабінетах із трьома маленькими дітьми Ольга не могла. А найважче було прийняти те, що саме їй заради дітей доводилося визнавати свого коханого загиблим. Бо, попри все, у родині досі переконані, що він живий.

— Знаєте, ані я, ані мама Сашка не відчуваємо, що його немає серед живих. Я знаю, що він повернеться, що йому також важко, як і нам сьогодні без нього. Тож чекаю й чекатиму далі.

Довгий час родині Олександра матеріально допомагали волонтери. Привозили продукти, речі, збирали донечку в перший клас, переконували голову сільради, щоб цікавився справами бійця АТО, дбав про дрова, криницю… Звернулися до голови облдержадміністрації Житомирської області, аби долучився до пошуків зниклого безвісти захисника Батьківщини. А через два роки вони самостійно, без Ольги, добилися через суд визнання Олександра загиблим. Іншого шляху для того, щоб його діти могли отримувати допомогу від держави, не було.

Разом із виплатою одноразової грошової допомоги у зв'язку із загибеллю бійця в районі АТО родина отримала пенсію по 2200 грн на кожну дитину, користується пільгами на комунальні послуги. А нещодавно Ольга з дітьми таки отримали житло в Житомирі.

Однак далеко не кожна родина зниклого безвісти бійця АТО отримує такий соціальний пакет.

— Я часто спілкуюся з дружинами, які, як і ми, досі шукають своїх чоловіків. Я побачила, що більшість із них, навіть маючи свідчення побратимів про останні хвилини життя своїх чоловіків-героїв, нерідко не в змозі довести в суді, що ті загинули. Навіть експертиза ДНК, яка зазвичай має 75% збігів, не є достатнім доказом. Годі казати про згорьованих матерів, серце яких крається, бо вони сподіваються, що їхні сини живі, а також потребують державної допомоги на внуків. Для рідних, які не мають змоги ані побачити, ані поховати тіло рідної людини, визнавати її загиблою через суд жорстоко. Уявіть, як соромно буде дивитися у вічі чоловікові, коли він таки повернеться додому, — каже Ольга.

Ольга МОСЬОНДЗ

КОМЕНТАР ФАХІВЦЯ:

Начальник Управління правового забезпечення Генерального штабу — начальник юридичної служби ЗС України полковник юстиції Максим Кушнір:

Пунктом 6 статті 9 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» визначено, що за військовослужбовцями, захопленими в полон або заручниками, або безвісно відсутніми, зберігаються виплати в розмірі посадового окладу за останнім місцем служби включно з надбавками за військове звання, вислугу років тощо з урахуванням зміни вислуги років та норм грошового забезпечення. Сім'ям зазначених військовослужбовців щомісячно виплачується грошове забезпечення у порядку та в розмірах, що встановлюються Кабінетом Міністрів України (Постанова Кабміну від 30.11.2016 № 884 (далі — Порядок).

Наказом Міністерства оборони України від 26.05.2014 №333 визначено, що особовий склад, який вибув із військових частин, зокрема зниклі безвісти і ті, які не повернулися у визначений термін, виключається зі списків у такі строки: після їхнього ретельного розшуку і розслідування обставин їхнього неповернення до частини, але не пізніше п'ятнадцяти діб з дня зникнення.

Відночас відповідно до підпункту 14 пункту 116 Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України, затвердженого Указом Президента України від 10.12.2008 № 1153 (із змінами), якщо військовослужбовці відсутні більше десяти днів, до їхнього повернення у військову частину або до дня набрання чинності рішенням суду про визнання їх безвісно відсутніми чи оголошення померлими для вирішення питання щодо дальшого службового використання допускається зарахування їх у розпорядження посадових осіб, які мають право призначення на посади.

Довідково. *Частиною першою статті 43 Цивільного кодексу України визначено, що* фізична особа може бути визнана судом безвісно відсутньою, *якщо* протягом одного року *в місці її постійного проживання* немає відомостей про місце її перебування.

Отже, на підставі вимог вищезгаданих нормативно-правових актів та листа Міністерства юстиції України від 30.01.2009 № Н-35267–18 «Щодо порядку застосування нормативно-правових актів у разі існування неузгодженості між підзаконними актами» можна дійти висновку, що безвісно відсутні військовослужбовці в установленому порядку мають зараховуватися в розпорядження відповідних посадових осіб і виключатися із списків особового складу після набрання законної сили рішенням суду про визнання їх безвісно відсутніми або оголошення померлими.

При цьому виплата грошового забезпечення членам сімей військовослужбовців здійснюється до визнання їх в установленому законом порядку безвісно відсутніми чи померлими. У всіх випадках виплата грошового забезпечення здійснюється не пізніше ніж до дня виключення військовослужбовця зі списків особового складу військової частини (установи, організації).

— Чи потрібно визначати зниклого безвісти бійця таким, що загинув, аби родина могла отримувати пенсію та виплату у зв'язку із втратою годувальника, а також стати в чергу на житло тощо? В який термін і за яких обставин родина має право звернутися до суду, щоб визнати бійця загиблим.

— Відповідно до статті 29 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» пенсії в разі втрати годувальника сім'ям військовослужбовців, осіб, які мають право на пенсію за цим законом призначаються, якщо годувальник помер у період проходження служби або не пізніше трьох місяців після звільнення зі служби чи пізніше цього строку, але внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних у період проходження служби, а сім'ям пенсіонерів з числа цих військовослужбовців, осіб, які мають право на пенсію за цим законом, — якщо годувальник помер у період одержання пенсії або не пізніше п'яти років після припинення її виплати. При цьому сім'ї військовослужбовців, які зникли безвісти в період бойових дій, прирівнюються до сімей загиблих на фронті.

Згідно зі статтею 46 Цивільного кодексу України фізична особа може бути оголошена судом померлою, якщо в місці її постійного проживання немає відомостей про місце її перебування протягом трьох років, а якщо вона пропала безвісти за обставин, що загрожували їй смертю або дають підставу припускати її загибель від певного нещасного випадку, — протягом шести місяців, а за можливості вважати фізичну особу загиблою від певного нещасного випадку або інших обставин внаслідок надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру — протягом одного місяця після завершення роботи спеціальної комісії, утвореної внаслідок надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру.

Фізична особа, яка пропала безвісти у зв'язку з воєнними діями, може бути оголошена судом померлою після спливу двох років від дня закінчення воєнних дій. З урахуванням конкретних обставин справи суд може оголосити фізичну особу померлою і до спливу цього строку, але не раніше ніж через шість місяців.

УЧАСНИКИ БОЙОВИХ ДІЙ МАЮТЬ ПРАВО САМІ ВИБИРАТИ САНАТОРІЇ ДЛЯ ЛІКУВАННЯ

ЄДИНОЮ ПІДСТАВОЮ ДЛЯ ВІДМОВИ У ЛІКУВАННІ В ОБРАНОМУ ЗАКЛАДІ МОЖЕ БУТИ ВІДСУТНІСТЬ У НЬОМУ НАЛЕЖНИХ УМОВ ВІДПОВІДНО ДО ДІАГНОЗУ ОСОБИ

Раніше багатьом пільговикам доводилось чекати на путівку роками. А якщо і пощастило, то це ще не гарантія того, що ви повернетеся із санаторію лише з позитивними емоціями. Частенько відпочивальники нарікають на умови проживання, харчування, незадовільний сервіс та малоефективне лікування. І немало з них пов'язують такий стан справ із корупційними схемами у сфері санаторно-курортного забезпечення. Адже органи соціального захисту самостійно визначали, в який санаторій людина отримуватиме путівку, позбавляючи її права вибору

— «Вибити» путівку у санаторій була справа не з легких. А коли виходило, то пропонували заклади, які не спеціалізувалися на моєму захворюванні. Наприклад, треба було пролікуватися у Хмільнику, де працюють над проблемами опорно-рухового апарату, а мені говорять: «Їдьте в Моршин, лікуйте шлунок. У нас тільки такі путівки є», — згадує боєць Андрій Галун.

Торік Кабінет Міністрів вніс зміни в Порядок забезпечення санаторно-курортними путівками учасників бойових дій та інвалідів війни та Порядок використання коштів, передбачених у держбюджеті на забезпечення лікування у санаторіях. Так, учасники АТО отримали право самостійно обирати лікувально-профілактичний заклад, залежно від медичних рекомендацій та власних вподобань.

Юрист-аналітик ГО «Юридична Сотня» Вікторія Лавренюк розповіла про механізм отримання путівки:

— Учасник бойових дій або інвалід війни повинен знаходитися на обліку в органах соціального захисту населення за місцем реєстрації або фактичного проживання. Він чи його законний представник подає заяву, медичну довідку лікувальної установи за формою № 070/о, копію посвідчення учасника бойових дій, копію документа, що підтверджує безпосереднє залучення особи до виконання завдань у районах проведення антитерористичної операції, паспорт, ідентифікаційний код та військовий квиток.

Якщо їхати у санаторій з дружиною, то за її путівку доведеться сплатити повну вартість. Але маєте знати, коли ж середньомісячний сукупний дохід сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців не перевищує трьох прожиткових мінімумів (з 1.01 по 30.04.2018 р. — 5 286 грн), то членам родин військовиків, окрім військовослужбовців строкової військової служби, надають путівки з 50-відсотковим зниженням вартості.

Втім може бути і законна підстава для відмови у лікуванні в обраному місці. Це відсутність у закладі належних умов відповідно до діагнозу особи. В такому випадку орган соцзахисту має запропонувати інший санаторій.

Якщо вам відмовляють у наданні інформації про санаторії, необхідно звернутися в письмовій формі до Державної служби у справах ветеранів війни та учасників АТО. Варто також зателефонувати на гарячу лінію за телефонами: (044) 281–08–50, (044) 281–08–48.

За даними Державної служби у справах ветеранів війни та учасників АТО, кількість осіб, що стоять на обліку в органах соцзахисту для забезпечення санаторно-курортним лікуванням, — близько 16 тисяч

За даними Державної служби у справах ветеранів війни та учасників АТО, у 2018 році на санаторно-курортне лікування виділено 50 млн 526 тис. грн (торік — 22,4 млн грн, у другому півріччі з інших програм додано ще 28 млн грн, кошти, виділені минулого року, засвоєні на 100%). За потреби у 2018 році цю суму буде збільшено за рахунок інших програм.

— Кошти виділяються пропорційно кількості людей, що стоять на обліку для забезпечення санаторно-курортним лікуванням. Тобто чим більше в даному районі претендентів на отримання путівки, тим більша сума спрямовується до органу соцзахисту, — зазначила Вікторія Лавренюк.

Санаторіям доводиться боротися за клієнтів, створюючи кращі умови для оздоровлення

Головний спеціаліст відділу в справах інвалідів, ветеранів війни та праці Управління соцзахисту Одеси Марія Янчева повідомила, що термін перебування в санаторії учасників бойових дій та інвалідів війни становить від 18 до 21 дня.

— Під час виписки з санаторію необхідно отримати талон від путівки. Він передається до органу соціального захисту та підтверджує надання послуг, а також є підставою для проведення розрахунку з санаторієм, — зауважила вона. — І оскільки оплата путівки проводиться тільки після завершення повного курсу оздоровлення, то у разі ненадання належних послуг людина може відмовитися від лікування і обрати інший санаторій. А це у свою чергу є стимулом для оздоровчих закладів покращити якість надання послуг.

Оксана КАРПЕНКО

ВЕТЕРАНИ АТО БЕЗКОШТОВНО ЗДОБУВАЮТЬ НОВІ ПРОФЕСІЇ

«Шановні пасажири! В цьому автобусі воїни АТО за наявності посвідчення учасника бойових дій можуть скористатися правом на безкоштовний проїзд у громадському транспорті. Ми з вдячністю ставимося до людей, які захищають суверенітет і незалежність нашої країни». Ось таке оголошення можна прочитати на одному з автобусних маршрутів міста Чорноморська Одеської області

Окрім цього, впала в око і патріотична символіка в салоні: герб України, плакати і прапорці. Захотілося поспілкуватися з водієм цієї маршрутки. Ним виявився 35-річний Олександр Петренко, в минулому військовослужбовець 72-ї бригади.

У розмові з'ясувалося, що рік тому він звільнився по завершенні контракту і повернувся додому. На жаль, приватне підприємство, де чоловік працював електриком, припинило існування. Довелося шукати нову роботу. Потрапило на очі оголошення про набір водіїв на маршрутні автобуси. Гарантувалася висока оплата. Одна біда — посвідчення водія відповідної категорії в Олександра не було. І тут друзі підказали, що в Чорноморську діє програма професійної адаптації для учасників АТО. Завдяки їй уже кілька десятків колишніх військовослужбовців набули нові професії. Після звернення в управління соціального захисту питання було вирішене. Після навчання й успішного складання іспитів з практичного водіння Олександр ось уже чотири місяці працює на одному з міських маршрутів.

Про те, як скористатися правом на набуття нової професії, ми попросили розповісти начальника Управління соціального захисту міста Чорноморська Одеської області Валентину Михаль.

— Щоб реалізувати своє право, учаснику АТО необхідно звернутися до Центру зайнятості за місцем реєстрації. Там вам запропонують на розгляд низку професій, безкоштовне навчання за якими передбачено програмою професійної адаптації учасників АТО. За вибором можна перекваліфікуватися на зварювальника, токаря, столяра, муляра, водія, кухаря, продавця-консультанта, продавця-менеджера та програміста, — розповіла Валентина Михаль.

Для того, щоб отримати право на безкоштовне навчання, треба написати про це відповідну заяву, а також принести до Управління соціального захисту за місцем реєстрації пакет відповідних документів: копії паспорта, ідентифікаційного коду, довідки про безпосередню участь в антитерористичній операції та посвідчення УБД. Потім кандидат складає спеціальні тести в місцевому Центрі зайнятості з метою перевірки рівня загальних знань і психологічної стійкості.

Для тих, хто планує обрати для безкоштовного навчання спеціальність водія, в договорі в обов'язковому порядку має бути зазначено, що оплата за навчання здійснюється в повному обсязі як за теоретичний, так і за практичний курси та включає практичне водіння. Це важливо, тому що основні витрати при навчанні припадають якраз на практичне водіння, куди входить оплата за паливо та отримання зарплати інструктором.

Поки програма тільки набирає обертів. Із 308 учасників АТО, зареєстрованих в Управлінні соціального захисту міста Чорноморська Одеської області, навчання пройшли 26 осіб, ще 15 продовжують підготовку. Дванадцять атовців уже працевлаштовані за новими спеціальностями на різні підприємства державної та приватної форми власності міста та області.

Олександр КІНДСФАТЕР

СПОЧАТКУ РЕФОРМИ...

ПИТАННЯ ЧЛЕНСТВА УКРАЇНИ В НАТО БУДЕ РОЗГЛЯНУТО ПІСЛЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ КИЄВОМ ОБОРОННОЇ СФЕРИ

На цьому наголосив Генеральний секретар Північноатлантичного альянсу Єнс Столтенберг під час зустрічі міністрів оборони країн — членів НАТО у Брюсселі

Зокрема він зауважив, що питання членства буде розглянуто в залежності від тих успіхів, яких досягне Україна на цьому напрямі, відзначивши «значне партнерство» у стосунках України з Альянсом.

«НАТО надає значну політичну і практичну підтримку Україні. Держави-члени також надають підтримку вже на двосторонньому рівні. Ми будемо продовжувати зміцнювати наше партнерство і продовжувати роботу з офіційним Києвом», — зазначив Генсек НАТО. Також глава Альянсу висловив сподівання, що Україна й Угорщина врегулюють питання щодо мовного закону та прав національних меншин, спираючись на рекомендації Венеціанської комісії.

Загалом ця зустріч міністрів оборони Альянсу стала певною підготовкою до майбутнього саміту НАТО, запланованого на липень. Зокрема відбулися консультації Групи ядерного планування, спрямовані на збереження надійності та ефективності ядерних сил НАТО. Також було ухвалено рішення щодо модернізації командної структури НАТО. Йдеться про створення двох нових командувань Альянсу. Одне з них — в Атлантичному регіоні, його робота буде спрямована на убезпечення морських ліній комунікації через Атлантичний океан для трансатлантичних зв'язків. Друге — командування Об'єднаних сил з тилового забезпечення — буде створено з метою посилення і забезпечення військової мобільності в Європі.

Місцезнаходження цих двох командувань поки не визначено. Проте Німеччина вже запропонувала розмістити на своїй території командування з тилового забезпечення, а США прийняти нове командування Атлантичного регіону. Фахівці одностайні в думці, що це допоможе НАТО посилити передову присутність своїх контингентів.

«За потреби ми будемо мати можливість здійснювати його посилення (НАТО. — Ред.) і робити це досить ефективно», — зазначив Єнс Столтенберг та пояснив, що створення нових командувань Об'єднаних сил спрямовано на посилення можливостей ефективного перекидання сил Альянсу через Атлантичний океан і всередині Європи. Також він повідомив про те, що Північноатлантичний альянс започаткує новий центр із кібероперацій.

Ухвалено рішення щодо модернізації командної структури НАТО. Йдеться про створення двох нових командувань Альянсу

Протягом зустрічі на рівні міністрів оборони країн Альянсу наголошувалося й на справедливому розподілі фінансового тягаря, що має вирішальне значення для спільної безпеки країн — членів НАТО.

«2014 року союзники ухвалили рішення перейти до 2024 року на інвестування 2% ВВП на оборону. Вони також погодилися зробити свій внесок у місії та операції НАТО. Іншими словами, більше внесків — більше можливостей», — зазначив Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг.

Окрім цього, в ході зустрічей було наголошено, що Альянс вітає плани щодо збільшення присутності США в Європі.

«Ми вітаємо плани по розширенню присутності США в Європі — на рівні як збільшення фінансування, так і проведення навчань, розширення переліку техніки. Це стимул для європейців робити ще більше в цьому напрямку», — сказав Генеральний секретар Північноатлантичного альянсу Єнс Столтенберг та нагадав, що з 2014 року як США, так і Європа активізували зусилля в цьому напрямку.

Цього разу зустріч міністрів оборони Альянсу проводили без участі України. В експертному колі сподіваються на скоріше відновлення засідань комісії Україна — НАТО як на рівні міністрів закордонних справ, так і на рівні глав Міністерств оборони.

«Ми плануємо, що у квітні відбудеться зустріч міністрів закордонних справ у межах комісії Україна — НАТО. Сподіваюся, що до цього часу нам вдасться спільними зусиллями вирішити проблему з Угорщиною», — сказав посол України при НАТО Вадим Пристайко та зазначив, що українську сторону дуже непокоїть відсутність засідань комісії Україна — НАТО.

«Востаннє ми зустрічалися в такому форматі 2016 року. Для країни, яка воює і захищає себе, відсутність зустрічей на рівні керівників оборонних відомств ми розцінюємо як втрачені можливості», — констатував дипломат та зазначив, що це не означає, що в Києва немає контактів із НАТО по військовій лінії.

«Нещодавно відбулася зустріч керівників Генеральних штабів, у якій брав участь начальник Генерального штабу ЗС України генерал армії України Віктор Муженко. Інформація про те, що відбувається на Сході України, доводиться до всіх країн НАТО, але механізм політичної підтримки, коли міністри можуть зустрітися і поговорити, не був реалізований», — наголосив Вадим Пристайко. При цьому він висловив сподівання, що механізм буде розблоковано, і Міністр оборони України візьме участь у засіданні комісії на рівні глав оборонних відомств країн НАТО у червні.

Вадим КОВАЛЬОВ

МИРОТВОРЧА МІСІЯ Є КЛЮЧОВОЮ СКЛАДОВОЮ МИРНОГО МІНСЬКОГО ПРОЦЕСУ

Президент Петро Порошенко переконаний, що для запровадження повномасштабної місії миротворців ООН, яка забезпечить повернення окупованих територій під український суверенітет, потрібно дотиснути Росію. Розуміння необхідності такої місії в ключових міжнародних партнерів є, наголошує глава держави

«На сьогоднішній день мені здається, що ідея миротворців оволоділа умами людей, які приймають рішення, в тому числі й тут, у Мюнхені, на безпековій конференції. На мою думку, є абсолютне розуміння, що це є ключовою складовою мирного Мінського процесу», — наголосив Петро Порошенко, повідомляє пресслужба Президента України.

«Для того, щоб в Україні було запроваджено повномасштабну місію миротворців ООН, яка забезпечить повернення цих територій під український суверенітет, потрібна лише одна річ — дотиснути Росію», — сказав Президент.

За підсумками участі в Мюнхенській безпековій конференції глава держави нагадав, що було зроблено декілька доповідей з цього приводу. Він зауважив, що існує багато позицій імплементації його ініціативи, висунутої на початку 2015 року, що для забезпечення безпекового компоненту Мінських угод найбільш реальним кроком є запровадження миротворчої місії.

При цьому, Президент уточнив: «Не якоїсь екзотичної — миротворці не мають бути ескорт-сервісом уздовж лінії зіткнення. Ми не маємо мати якісь обрізані повноваження».

«Миротворці мають право роззброювати незаконні збройні формування. Миротворці мають забезпечити відсутність іноземних військ на окупованій території. Ми можемо говорити, що обов'язковим компонентом має бути присутність миротворців на неконтрольованій ділянці українсько-російського кордону для того, щоб зупинити інфільтрацію російських військ і російських боєприпасів, пального і військової техніки на територію України», — зазначив Петро Порошенко.

За його словами, стосовно більшості інших позицій можна вести відкритий діалог і пошук компромісів. Зокрема щодо функціональних етапів та країн, які можуть брати участь у миротворчій операції. Він акцентував увагу на принципі миротворчих операцій, який полягає в тому, що у складі миротворчої місії, як правило, не беруть участь сусідні країни.

Президент також наголосив, що ключова позиція — якнайшвидше перейти до дискусії щодо миротворчої місії по суті.

САНКЦІЇ ЗМУСЯТЬ РОСІЮ ПІТИ НА ПОСТУПКИ ЩОДО МИРОТВОРЦІВ ООН

Санкціями можна змусити Росію проявити гнучкість у питанні миротворчої місії ООН на Донбасі. Таку думку у Мюнхені висловив колишній генсек НАТО Андерс Фог Расмуссен, повідомляє Укрінформ.

«Дуже важливо зберігати тиск на Росію. Американське рішення посилити санкції, передати зброю збільшило тиск на Росію, і нам треба зберігати його з тим, щоб змусити росіян справді просунутися, зокрема й у питанні миротворчої місії», — сказав він.

Расмуссен прокоментував підготовлену Інститутом Хадсона доповідь «Чи може ООН об'єднати Україну». Він нагадав, що в документі пропонується кількісний склад місії на рівні понад 20 тис. військових і 4 тис. цивільних, включаючи поліцейських, але питання в тому, хто братиме участь.

«Спочатку Україна і Росія повинні дійти згоди щодо складу миротворчої сили. Я б порадив, наприклад, подивитися на європейські країни — котрі не входять до НАТО», — сказав Расмуссен. Сам колишній генсек Альянсу, звичайно, хотів би бачити в її складі саме членів НАТО, але Росія буде, очевидно, проти. «Тому ми радимо, щоб, наприклад, Фінляндія, Швеція, Австрія могли зробити внесок», — зазначив політик.

Говорячи про перспективи Білорусі, яка теж була згадана в доповіді, Расмуссен пояснив мотивацію автора тим, що можна було б включити країни, «які вважаються друзями іншої сторони, а саме Росії». Проте, зазначив він, білоруси, хоча й мають дружні відносини з РФ, але «дуже занепокоєні російською інфільтрацією до України, атаками проти неї, і вони питають самі себе: а хто може бути наступним?». Як уже було сказано, якщо одна із сторін — Україна або Росія — не погодиться з якоюсь кандидатурою, ця країна не зможе брати участь.

Расмуссен сумнівається, що буде якийсь розвиток подій доти, доки в Росії не відбудуться президентські вибори. Поки що пропозиція, з якою два місяці тому виступив Путін, щодо нечисленної місії без сильного мандата не допоможе врегулюванню ситуації на Сході України.

ГЛАВА МЗС ДАНІЇ:

«УСПІШНІ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ Є НАЙКРАЩОЮ ВІДПОВІДДЮ НА РОСІЙСЬКУ АГРЕСІЮ Й ДЕЗІНФОРМАЦІЮ...»

МІНІСТР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ДАНІЇ АНДЕРС САМУЕЛЬСЕН ВВАЖАЄ, ЩО УКРАЇНА МАЄ ПОТЕНЦІАЛ І ЗАВДЯКИ РЕФОРМАМ ЗДАТНА СТАТИ СТІЙКОЮ ДЕМОКРАТІЄЮ

Українці віднедавна мають право на безвізові поїздки в країни ЄС

Україна багато зробила на шляху до перетворення на сучасне європейське суспільство. Зокрема країна просувається у виконанні Угоди про асоціацію з ЄС, включно з її торговельною частиною, а українці віднедавна мають право на безвізові поїздки в країни ЄС. Про це у своїй статті для «ЄвроПравди» написав міністр закордонних справ Данії Андерс Самуельсен: «Ви ухвалили ключове законодавство для реформ у сферах правосуддя, державного управління, децентралізації та економічного розвитку, ухвалено критично необхідні реформи соціального сектора: пенсійна, освітня й медична». Він також зазначив, що не думає, що хто-небудь сподівався легкості у виконанні програми реформ такого масштабу, а тому недивно, що перед Україною залишаються важливі виклики. На його думку, щоб прогрес України став незворотним, треба повністю впровадити в життя ті зміни, які вже ухвалено, і одночасно слід просувати реформи в нових сферах.

«Процес реформування вже досяг критичного моменту, і є потужні сили, які протистоять реформам, бо відчувають особисту загрозу від змін в Україні», — зазначив дипломат.

«В Україні чути думки про те, що існує ризик відкоту реформ. Та ми маємо не дозволити статися цьому. Останнього року перед виборами український уряд має виявити неабияку рішучість і досягти результатів навіть щодо болісних реформ. Це потрібно, щоб запобігти «втомі від реформ» і розчаруванню серед українців», — наголосив глава МЗС Данії.

Він вважає, що ключем до успіху реформ є боротьба з корупцією, а створення незалежного антикорупційного суду — необхідною умовою для подальшого прогресу.

«Водночас ми не повинні забувати, що реформи відбуваються в складних умовах, на тлі російської агресії», — нагадав дипломат, додавши, що його країна й надалі підтримуватиме Україну.

«Процес реформування вже досяг критичного моменту, і є потужні сили, які протистоять реформам, бо відчувають особисту загрозу від змін в Україні»

«Україна перебуває не лише на передовій воєнної агресії Росії, а й під прицілом інших методів гібридної війни: кампаній із дезінформації, кібератак й економічного тиску. Намагаючись підірвати прозахідні настрої в суспільстві, Росія має також ширшу мету. Її завдання — знищити європейську та євроатлантичну єдність», — написав дипломат і додав, що «справді надзвичайно важливим є те», що «ми підтримуємо Україну й допомагаємо формувати її стійкість до зовнішнього впливу».

«Вважаю, що успішні реформи в Україні є найкращою відповіддю на російську агресію та дезінформацію. Україна має гідний потенціал і завдяки реформам здатна стати стійкою демократією, яка добре функціонує і здатна дати своїм громадянам можливість для повної самореалізації», — підкреслив Самуельсен.

Він зазначив, що і для Данії, і для всієї Європи успіх України має стратегічне значення. «Ми й надалі підтримуватимемо прагнення українських громадян до змін і до того майбутнього, яке вони самі для себе вибирають. Конференція з питань українських реформ у Копенгагені 27 червня стане чудовою можливістю ще раз це підтвердити», — підсумував Самуельсен.

САНКЦІЇ ДІЮТЬ. РОСІЯ ВТРАТИЛА НА ЕКСПОРТІ ТОВАРІВ $3 млрд

США домоглися припинення зарубіжних контрактів РФ на загальну суму понад $3 млрд. У Держдепі це назвали успіхом у «притягненні Росії до відповідальності».

«Сотні наших людей працюють кожен день по всьому світу в контексті санкцій, і не тільки з Державного департаменту, також і з Міністерства фінансів та інших відомств… Деякі країни припинили закупівлі певної продукції і товарів», — заявила речник Державного департаменту США Хізер Нойєрт, повідомляє UA.News.

За словами Нойєрт, США зв'язуються з країнами-партнерами, в яких є контракти з Росією, щоб попередити про дію закону «Про протистояння противникам Америки за допомогою санкцій».

«Ми задоволені тим, що деякі країни припинили закупівлі певних російських товарів і матеріалів. Ми вважаємо, що нам вдалося зупинити такі транзакції на суму понад $3 млрд», — зазначила речник Держдепу.

НАТО: РОСІЯ ПРОВОКУЄ ЯДЕРНІ ПЕРЕГОНИ

Генеральний секретар НАТО Столтенберґ зазначив, що модернізація ядерного озброєння в Росії може спровокувати інші європейські країни на розгортання ядерної програми.

Єнс Столтенберґ заявив, що Росія порушує Договір про ліквідацію ракет середньої та меншої дальності й таким чином провокує нову ядерну гонку, повідомляє УНІАН.

Про це розповів політик в інтерв'ю Bild. «США, як один із підписантів Договору про ліквідацію ракет, установили, що Росія порушує його та збирається розробити, а також випробувати нову ракету середньої дальності. Усі партнери НАТО стурбовані», — повідомив Столтенберґ. Він зазначив, що модернізація ядерного озброєння в Росії може спровокувати інші європейські країни на розгортання ядерної програми.

США ЗАКЛИКАЛИ РОСІЮ ПРИПИНИТИ ПІДТРИМКУ КРИВАВОГО РЕЖИМУ АСАДА

США висловили серйозну стурбованість у зв'язку з тим, що сили Асада винищують мирне населення в Східній Гуті, й закликали Росію припинити будь-яку підтримку кривавого режиму. У Вашингтоні вважають, що саме Кремль несе відповідальність за напади та загострення гуманітарної ситуації у Східній Гуті. З відповідною заявою виступила речниця Державного департаменту США Хізер Нойєрт, повідомляє Укрінформ.

«Росія повинна припинити підтримку режиму Асада та його союзників. Вони несуть відповідальність за напади та загострення гуманітарної ситуації у Східній Гуті», — наголосила представник Держдепу.

«За останні 48 годин загинуло більше сотні цивільних людей», — зазначила вона. Також стрімко зростає кількість тих, хто потребує негайної евакуації й медичної допомоги. За попередніми оцінками, таких людей нараховується вже більше тисячі.

«Тактика режиму Асада щодо облоги та виморення голодом створює гуманітарну катастрофу», — наголосила Нойєрт.

За її словами, Сполучені Штати підтримують вимогу ООН щодо тривалого припинення вогню, щоб уможливити гуманітарну допомогу, а також проведення термінової медичної евакуації мирних мешканців Східної Гути.

ОЛЕКСІЙ СЕРЕБРЯКОВ:

«НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ РОСІЇ — НАХАБСТВО І ХАМСТВО»

Російська провінція живе минулим і відкидає прогресивні цінності. А національною ідеєю Росії є сила, нахабство і хамство. Про це в інтерв'ю журналісту Юрію Дудю розповів російський актор Олексій Серебряков, пише 24tv.

«Якщо від'їхати на 30, 50, 70 кілометрів від Москви, ви побачите багато елементів з 90-х років. Досі ні знання, ні кмітливість, ні підприємливість, ні гідність не є національною ідеєю. Національна ідея — сила, нахабство і хамство», — сказав російський актор, який на початку 2012 року разом із сім'єю емігрував до Канади через зростання агресії та нетерпимості в російському суспільстві і недотримання владою громадянських прав населення.

Російський актор Олексій Серебряков назвав головними мінусами президента Росії Володимира Путіна «нескінченну брехню» і «злодійство».

Матеріали сторінки підготував Анатолій КРАВЕЦЬ

ПІСЛЯ АВАРІЇ НА ЧАЕС АКАДЕМІК АЛЕКСАНДРОВ ПРИЗНАВСЯ: «ВІД ЦЬОГО ЧАСУ МОЄ ЖИТТЯ ЗАКІНЧЕНО, ТВОРЧЕ ТАКОЖ»

З ІМЕНЕМ ЦЬОГО ВИДАТНОГО ВЧЕНОГО ПОВ'ЯЗАНЕ ВИКОРИСТАННЯ МИРНОГО АТОМА

Коли я ще носив офіцерські погони, то мій давній товариш запросив мене в гості. Він на той час був редактором базової газети Північного флоту. Із сопки товариш показав на пірс, де виднілися схожі на велетенських китів атомні підводні човни. Ще під час строкової служби він чотири роки ходив морями на такій субмарині. Завжди з таким захопленням розповідав про свій корабель, що після закінчення вишу ще два випускники стали військовими моряками, неодноразово побували в далеких походах на атомних підводних човнах.

Звісно, тоді вони не могли знати, завдяки кому на озброєння флоту було прийнято атомні підводні ракетоносці. І лише через багато років дізналися, що творцем тих субмарин був українець Анатолій Петрович Александров, майбутній президент Академії наук СРСР, тричі Герой Соціалістичної Праці, лауреат чотирьох державних премій, кавалер 12 орденів і багатьох медалей. Саме він 1952 року очолив будівництво підводних човнів з ядерними енергетичними установками. А вже 17 квітня 1958 року перший радянський атомний човен зійшов із заводських стапелів і вирушив у плавання. Потім розпочалося будівництво флотилії таких підводних крейсерів. Один із них 1971 року встановив рекорд швидкості: понад 80 кілометрів за годину, якого й досі ніхто не побив.

В Україні 55% виробленої електроенергії припадає на атомні станції. Це чи не найбільший показник у світі

До цього варто додати, що академік Анатолій Александров мав стосунок до створення атомних криголамів «Ленин», «Арктика», «Сибирь». Перший із них було спущено на воду 1959 року. А ще раніше, на початку війни з нацистською Німеччиною, Анатолій Петрович очолив групу вчених, які займалися створенням системи захисту кораблів від магнітних мін. Завдяки цьому жодне з розмагнічених суден на постраждало від ворожих мін, і таким чином було врятовано життя тисячам моряків.

Багаторічну діяльність видатного науковця у створенні й розробці новітніх зразків техніки та зброї з використанням атома було засекречено. З «глибокого підпілля» він вийшов, коли 1975 року його призначили на посаду президента Академії наук СРСР. Спочатку запропонували цей пост його українському колезі Борисові Патону. Але той відмовився. Шанобливе ставлення до українського колеги наклало відбиток на роботу

Анатолій Александров (другий ліворуч) на одному з ядерних об´єктів США

керівника всіх учених країни. Зокрема Анатолій Петрович започаткував нововведення — виїзні засідання академії. І перший такий захід організував у Києві, куди прибули керівники всіх академій наук союзних республік.

Таку увагу до України було зумовлено ще й тим, що Александров тут народився, учився, пережив перші радощі життя й трагічні події. І дотепер існує в місті Таращі будинок, де 115 років тому народився Анатолій Александров. Збудував його батько Анатолія Петро Павлович, як кажуть, на віки. Бо мав відповідні статки, обіймаючи посаду мирового судді в Таращанському повіті. А коли його призначили на посаду в губернський суд, то родина переїхала в Київ. Тут пройшли роки раннього дитинства Анатолія, навчання в 1-му реальному училищі, де він долучився до роботи фізико-технічного гуртка. Коли 31 серпня 1919 року в місто увійшли білогвардійські війська, 16-річний випускник гімназії Анатолій Александров став до їхніх лав. Був кулеметником, дістав поранення, брав участь у поході на Москву, жорстоких боях під Орлом, пізнав гіркоту відступу до Криму. Під час оборони Перекопу потрапив у полон, більшовики засудили його до страти. Але йому вдалося втекти, кілька років він переховувався у брата в селі поблизу Гребінок. Лише коли послабився червоний терор, він повернувся в Київ, щоб здобути вищу освіту. Після закінчення університету викладав у школах столиці, поки не запросили його в Ленінградський фізико-технічний інститут Академії наук СРСР.

Саме там уперше Александров заявив про себе як талановитий учений-новатор. Зокрема він розробив методику отримання морозостійкої гуми із синтетичних каучуків. Її широко застосовували в авіації, артилерії. З іменем Анатолія Александрова пов'язано початок використання мирного атома. Він із 1960 року очолював Інститут атомної енергії імені І. Курчатова і був головним ідеологом розвитку атомної енергетики. Під керівництвом Анатолія Александрова було розроблено й впроваджено в практику реактори РМБК-1000, які запрацювали на Запорізькій, Рівненській, Південноукраїнській, Хмельницькій, Чорнобильській станціях.

Чому саме їх розмістили на території України? На думку «атомного» академіка, будувати їх саме тут було географічно вигідно. Адже звідти близько до країн Центральної й Західної Європи, куди можна продавати дешеву енергію атомних станцій. Таке переконання згодом обернулося особистою трагедією для Анатолія Петровича, коли сталася аварія на четвертому реакторі Чорнобильської АЕС. Перед поїздкою в Чорнобиль керівника Академії наук поінформували, що аварія стала наслідком прямого порушення правил експлуатації реактора. Однак він розумів, що виправдань ані інститутові, який він очолював, ані йому особисто годі було шукати. Докоряв собі за те, що під час створення реакторів не все передбачив у системі їхнього захисту. Тому пізніше з болем у серці признався: «Від цього часу моє життя закінчено, творче також». Через кілька місяців після аварії на ЧАЕС Анатолій Александров подав у відставку з посад президента Академії наук СРСР і директора Інституту імені І. Курчатова. Пішов він із життя 3 лютого 1994 року. Перед смертю заповів поховати його на Мітинському цвинтарі в Москві, де знайшли вічний спокій герої — ліквідатори аварії на ЧАЕС.

Володимир ЧІКАЛІН

ЧИ Є МАЙБУТНЄ В АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ?

Аварії на українській ЧАЕС 1986 року та на японській станції «Фукусіма» 2011-го вплинули на подальший розвиток виробництва електроенергії з використанням атома. За даними МАГАТЕ, нині частка основних джерел електроенергії така: на теплову припадає 66%, гідро — 16%, атомну — 11%. Станом на середину 2017 року на планеті було 403 діючі атомні енергоблоки. Щороку у світі виводять з експлуатації 5–10 таких установок.

В Україні 55% виробленої електроенергії припадає на атомні станції. Це чи не найбільший показник у світі. За 10 місяців 2017 року приріст генерації електроенергії вітчизняними АЕС порівняно з аналогічним періодом 2016 року становив 8,7%. Варто зазначити, що проектний термін експлуатації вітчизняних реакторів становить 30 років. Завдяки масштабній модернізації дію енергоблоків продовжено на 10 років, але цей новий термін невдовзі закінчиться. Тому на порядку денному постало питання відходу від теплової й атомної енергії до відновлюваної. Тобто виробляти електрику мають вітрові станції, сонячні, біоресурсні установки. Саме із цією метою в Україні було розроблено Енергетичну стратегію на період до 2030 року. Є вже приклади її реалізації: у ВАТ «Маріупольський морський державний торговельний порт» ввели в експлуатацію надпотужну геліосистему. За рік її роботи можна заощадити до 1,2 млн грн. Уже також працює в Херсонській області Трифонівська сонячна електростанція потужністю 10 мегаватів. Побудують подібну систему на 32 мегавати на Полтавщині. Спеціалісти з Канади погодилися побудувати в зоні відчуження ЧАЕС чотири таких станції. На сьогодні Україна вже є лідером серед країн СНД щодо використання енергії вітру. Відповідно до енергетичної стратегії, передбачено до 2020 року забезпечити майже 11% відновлюваної енергії від усіх джерел виробництва електрики.

Володимир ЧІКАЛІН

14 ВАГОНІВ ІЗ ПОЛІТВ'ЯЗНЯМИ ПІДПАЛИЛИ ТА ЗІШТОВХНУЛИ В ДНІСТЕР

КОЛИ ВІЙСЬКА ВЕРМАХТУ СТРІМКО ПРОСУВАЛИСЯ В ГЛИБ СРСР, У ТЮРМАХ НКВС, АБИ НЕ ДОПУСТИТИ ПОТРАПЛЯННЯ «ВОРОГІВ НАРОДУ» ДО РУК ГІТЛЕРІВЦІВ, ЗНИЩУВАЛИ ТИСЯЧІ ЛЮДЕЙ

Львів, в'язні, що були вбиті НКВС перед відступом з міста, 1941 р.

Уже опівдні 22 червня 1941-го у львівських тюрмах пролунали перші постріли. За спогадами очевидця тих подій, якому дивом пощастило вижити, чекісти цілий день розстрілювали людей

На початку 1941 року на теренах Української РСР функціонували 62 в'язниці НКВС, з яких близько 30 було розташовано на Західній Україні. Станом на 22 червня в них тримали майже 73 тис. «українських буржуазних націоналістів», «петлюрівців» та інших «недругів радянської влади». Насправді ж це були здебільшого пересічні громадяни, зокрема священики, представники інтелігенції, яких влада зарахувала до «ворогів народу». Наприклад, буковинці Никодим Сировий, Станіслав Рудроф, Микола Гушуль, Марко Загорюк, Олена Гембелек змалку працювали на землі. Але після того як цей край опинився в складі радянської України, їх запроторили в чекістську буцегарню як «агентів румунської розвідки» й «терористів». Скільки вони перебували в катівнях чекістів, невідомо. Але почалася німецько-радянська війна, і наприкінці червня 1941-го їх розстріляли…

— З початком німецької навали органи держбезпеки УРСР намагалися вивезти заарештованих із прифронтової смуги в глиб території, — розповідає кандидат історичних наук, працівник Українського інституту національної пам'яті Леся Бондарук. — Навіть існував план евакуації в'язнів із Західного регіону, який затвердив заступник комісара НКВС СРСР Чернишов. 23 червня 1941-го начальник тюремного управління НКВС Української РСР Філіппов надіслав командирові 13-ї дивізії НКВС полковнику Зав'ялову розпорядження, згідно з яким треба було вивезти понад 23 тис. осіб.

Їхній подальший шлях мав пролягти до таборів ГУЛАГу у віддалених районах СРСР. Зокрема на Півночі, у Сибіру, в Архангельській, Вологодській, Свердловській та інших областях «єдиного і нерушимого». Для цього вище керівництво НКВС розпорядилося надати понад 700 залізничних вагонів, яких, за чинними на той час інструкціями, мало вистачити майже на 7 тис. в'язнів. Проте евакуювали менше як дві тисячі. Дослідники цієї трагічної сторінки нашої історії називають кілька чинників, які не дали змогу реалізувати евакуаційні плани чекістів. Вагони, призначені для цих нещасних людей, спрямували на інші потреби, наприклад, вивезення в глибокий тил матеріальних цінностей. До того ж війська вермахту стрімко просувались у глиб України, і чекісти не встигали виконати всі формальності, які передували вивезенню в'язнів. А допустити, щоб «вороги народу» потрапили до рук гітлерівців, вони не могли. І почали розв'язувати цю проблему самотужки…

Уже опівдні 22 червня 1941-го у львівських тюрмах пролунали перші постріли. За спогадами очевидця тих подій, якому дивом пощастило вижити, чекісти цілий день розстрілювали людей. Скількох «петлюрівців» того дня розстріляли, невідомо. Але зі звіту тодішнього начальника тюремного управління НКВС у Львівській області Лермана відомо, що на 24 червня в тюрмах Львова й Золочева знищили 2072 особи. 26 червня затвердили нові розстрільні списки, у які включили 2068 осіб. Загалом у ті червневі дні було знищено 4140 в'язнів-галичан.

А в останні дні кидали в камери гранати. Або відчиняли двері камер, в'язні виходили в коридор, гадаючи, що їх звільняють, але тієї ж миті їх розстрілювали з автоматичної зброї.

За словами Лесі Бондарук, евакуацію ув'язнених удалося здійснити тільки в окремих містах, однак більшість арештантів так і не дісталися до місць призначення, бо їх етапували пішки. З «маршів смерті» вижило тільки 214 осіб. Інших дорогою було страчено або ж вони загинули від нальотів авіації супротивника (їх плутали з регулярними військами, що відступали). Зокрема із Чорткова Тернопільської області було евакуйовано 954 в'язні, з яких дорогою розстріляли 123. Відомо про 110 осіб, вивезених етапом із Західної України й полеглих від чекістських куль у Биківні поблизу Києва.

Окремо заслуговує на спомин Заліщицька трагедія на Тернопільщині. У червні 1941-го в Чортківській тюрмі перебувало кілька тисяч в'язнів. Розуміючи, що німці не сьогодні-завтра увійдуть у місто, місцеві чекісти частину з них погнали етапом у тил, а ще частину вирішили доправити до одного з таборів залізницею. Але саме в ті дні радянські сапери, щоб уповільнити просування ворога, підірвали залізничний міст, який з'єднував два береги Дністра, разом із залізничною колією, якою мав проїхати ешелон із «ворогами народу».

Розповідає Антон Могилюк, колишній учитель історії із села Слобідка Заліщицького району, член координаційної ради з увічнення пам'яті в'язнів чортківської тюрми, яких було замордовано в НКВС 1941 року:

— До підірваного моста 5 липня 1941 року о 16-й годині 45 хвилин підігнали 14 вагонів із в'язнями чернівецької, коломийської та чортківської тюрем. Вагони з людьми облили бензином, підпалили й зіштовхнули в Дністер. А чотирьох виконавців цієї страшної справи було нагороджено орденами й медалями СРСР...

Скількох безневинних людей знищили чекістські виродки в ті літні дні 1941-го, достеменно невідомо. Історики досі підраховують...

Сергій ЗЯТЬЄВ

«ПОДВІР'Я ВСТЕЛЯЛОСЬ ТРУПАМИ, ЗАПЛИВАЛО ЛЮДСЬКОЮ КРОВ'Ю»

На 10 червня 1941 року в луцькій в'язниці тримали 2117 ув'язнених. Серед них — проукраїнськи налаштована молодь, активісти ОУН. Але більшість усе ж становили люди, далекі від політики: священнослужителі, представники наукової й творчої інтелігенції, селяни. Уже 22 червня 1941-го опівдні тюрму бомбардували німецькі літаки. Після того як упала остання бомба, в'язні вчинили бунт, намагаючись вирватися на волю. Але втекти пощастило одиницям: навздогін утікачам вислали наряди НКВС, які розстрілювали їх на місці або повертали в тюрму. Микола Куделя — один із небагатьох ув'язнених, якому вдалося вирватись на волю. Ось як Микола Петрович згадував пережиті жахи:

«На західному подвір'ї хвилин 10–15 клекотіло, як у розжареному котлі. Торохкотіли кулемети, рвалися гранати. Тим часом на східному подвір'ї група в'язнів, приблизно 40–45 осіб, кинулась до дерев'яної брами, яку хотіла повалити, але по втікачах застрочив кулемет. Подвір'я встелялося трупами, запливало гаряче-червоною кров'ю. Далі невідомо звідки посипались кулі на нас усіх. Я підбігаю до муру, піднімаюсь по дошці вслід за якимсь юнаком, але його скошує куля, і він мертвий падає на мене. Ми обидва летимо вниз. У цей час енкаведисти зорієнтувалися в ситуації і весь вогонь спрямували на втікачів. Поранені благали добити їх, хтось просив у Бога прощення й царства небесного, а хтось безперестанку закликав до помсти».

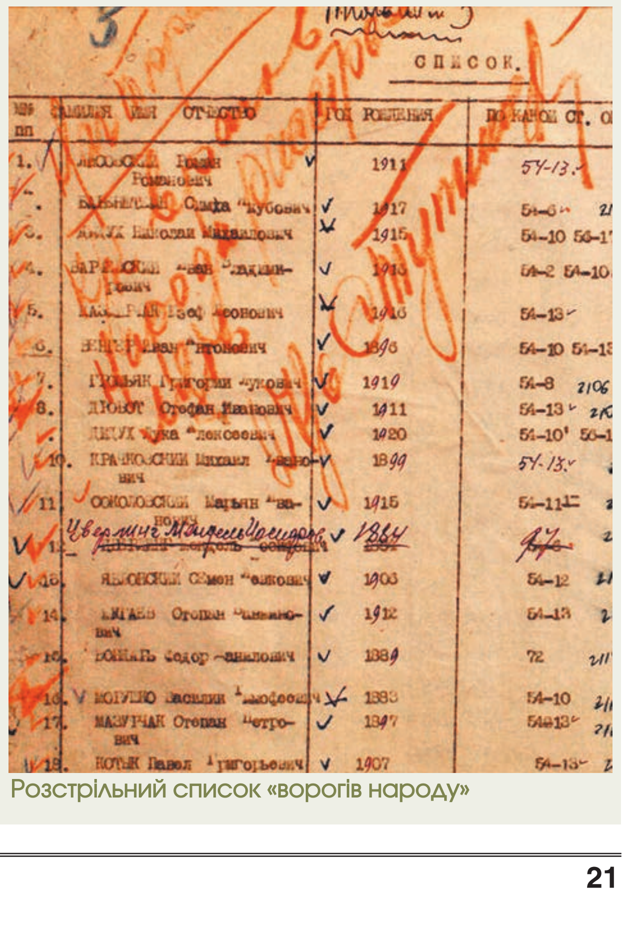
Коли втікачів, які залишилися серед живих, зібрали в камерах, кати почали екзекуції: до самого ранку наступного дня, поки німці не увійшли в місто, у луцькій тюрмі розстрілювали арештантів. Як згадував іще один зі свідків цієї трагедії, якому теж пощастило вижити, «земля і стіни тюрми були просякнуті кров'ю».

Чекісти намагалися приховати сліди своїх кривавих злочинів: вони всю ніч до самого ранку 23 червня поспіхом прибирали тіла. Ось як описав цей процес один із керівників масової екзекуції сержант держбезпеки Стан у рапорті начальству: «Ми негайно приступили до збирання трупів. Усі трупи більш як 70 засуджених до вищої міри покарання і майже 800 тих, хто перебував під слідством, ми закопали».

Під час німецької окупації на місцях, де лежали тіла загиблих, установили пам'ятні знаки й меморіальні дошки. Окупанти пішли на такий крок, звісно ж, не з поваги до невинно вбитих, а, намагаючись використати цей факт у пропагандистських цілях, мовляв, вони не лише звільняють українців від більшовицького режиму, але й вшановують пам'ять його жертв.

Після того як Радянська армія визволила Луцьк від гітлерівців, працівники НКВС одразу знищили і пам'ятні знаки, і меморіальні дошки, а самі могили бульдозером зрівняли із землею.

Сергій ЗЯТЬЄВ

СПИСОК.

№ пп	ФАМИЛИЯ ИМЯ ОТЧЕСТВО	ГОД РОЖДЕНИЯ	ПО КАКОЙ СТ. [illegible]
1.	[illegible] Роман Романович	1911	54-13
[illegible]	[illegible]	1917	54-6
3.	[illegible] Николай Михайлович	1915	54-10 56-1[illegible]
4.	[illegible]	[illegible]	54-2 54-10
5.	[illegible]	[illegible]	54-13
6.	[illegible]	[illegible]	54-10 54-13
7.	[illegible]	1919	54-8
8.	[illegible] Стефан Иванович	1911	54-13
[illegible]	[illegible]	1920	54-10
10.	[illegible] Михаил [illegible]	1899	54-13
11	[illegible]	1915	54-11
12	[illegible]	1884	[illegible]
13	[illegible] Семен [illegible]	1903	54-12
14	[illegible] Степан [illegible]	1912	54-13
15	[illegible] Федор [illegible]	1889	72
16	[illegible] Василий [illegible]	1883	54-10
17	МАЗУРЧАК Степан Петрович	1897	54-13
18	[illegible] Павел Григорьевич	1907	54-13

Розстрільний список «ворогів народу»

ЩОБ ВЗЯТИ УЧАСТЬ В «ІГРАХ НЕСКОРЕНИХ», НЕ ПОТРІБНО БУТИ ПРОФЕСІЙНИМ СПОРТСМЕНОМ. ТРЕБА ЛИШЕ ПОВІРИТИ У ВЛАСНІ СИЛИ

ДО КІНЦЯ ЛЮТОГО В УКРАЇНІ ТРИВАЄ ЗБІР ЗАЯВОК ДЛЯ УЧАСТІ У ВІДБОРІ НА УЧАСТЬ В «ІГРАХ НЕСКОРЕНИХ»-2018. ПРО МИНУЛОРІЧНИЙ ДОСВІД УКРАЇНСЬКОЇ ЗБІРНОЇ, А ТАКОЖ ПРО ОСОБЛИВОСТІ ЦЬОГОРІЧНИХ ЗМАГАНЬ РОЗПОВІЛА КООРДИНАТОР ПРОЕКТУ «ІГРИ НЕСКОРЕНИХ» В УКРАЇНІ ОКСАНА ГОРБАЧ

— Пані Оксано, минулого року наша команда вперше брала участь в «Іграх нескорених», де наші спортсмени вибороли 14 медалей. Чи сподівалися ви на такий успіх?

— В мене особисто не було великих сумнівів, що українська збірна виступить дуже успішно. Та коли щось робиш уперше, завжди залишається місце для сумнівів. Коли ж ми говоримо про наших військових, які пішли захищати країну, повернулися з травмами, пораненнями чи з ознаками інвалідності і все одно продовжують протистояти обставинам, займатися спортом, перемагати себе, то про які сумніви можна говорити. Потрібно розуміти, що успіх не вимірюється виключно медалями, хоча вони, звісно, є показником для певної професійної аудиторії. Як координатор проекту я вірила в успіх українців. Також тренери, які готували команду, були вражені результатами, адже багато учасників узагалі вперше прийшли у спорт і за короткий проміжок часу стали справжніми професіоналами. Наприклад, Роман Панченко вперше стріляв з лука на тестуваннях у Львові, а вже за три місяці посів перше місце на національних змаганнях, згодом виборов золоту медаль в Торонто.

— Invictus Games були засновані 2014 року. Чому Україну запросили до участі лише 2017-го?

— 2014 року, коли з ініціативи принца Гарі в Лондоні були вперше проведені ці змагання, Україну не запрошували. Тоді в Україні тільки розпочалися бойові дії, і ми ще не усвідомлювали, що нам доведеться працювати з проблемами травматизації та інвалідності хлопців, які нас захищають на Сході країни. За кілька місяців ми зрозуміли, що повинні брати участь в Invictus Games і по суті весь 2015-й та 2016-й працювали над тим, щоб Україну включили до заявки на «Ігри нескорених». І це сталося 2017 року.

— Чи буде цьогоріч збільшена кількість учасників від України?

— Кількість спортсменів визначає не українська сторона, а організаційний комітет «Ігор нескорених» у Сіднеї. Наша квота цього року — 15 осіб, так само, як і минулого. Спортсменів не побільшало, але конкурс точно зріс удвічі.

— Чи планується збільшення кількості жінок у збірній?

— Ми дуже хочемо бачити у команді більше жінок. Станом на кінець січня в нас була лише одна заявка від жінки на участь у відборі. І ми зрозуміли, що жінок потрібно закликати окремо, адже багато українських дівчат були на передовій, отримували бойові травми, тож вони також можуть стати членами збірної України. Вже запущена спеціальна комунікаційна кампанія для жінок, у відеоролику знялася учасниця збірної 2017 року Катерина Михайлова (стрільба з лука). Я хочу ще раз наголосити, що «Ігри нескорених» не для професійних спортсменів. Якщо ви не займалися спортом, а хочете спробувати — зареєструйтеся на сайті та спробуйте свої сили (якщо буде потрібно, то вартість проїзду до міст проведення відбору учасникам компенсують). Треба повірити у власні сили. Майже в усіх видах спорту жінки мають свою категорію. Дівчата не будуть змагатися з хлопцями (окрім стрільби), адже існують категоризації за травмами і статтю. Маю зауважити, що в жінок значно більше шансів потрапити до збірної, ніж у чоловіків.

— Підготовка до участі у змаганнях такого рівня потребує неабияких капіталовкладень. Хто допомагає нашій збірній?

— У 2018 році фінансування і забезпечення потреб для «Ігор нескорених» покладено на Міністерство оборони України. Для цього передбачені видатки в державному бюджеті України. Порівняно з минулим роком у нас значно краща ситуація, бо все фінансування покладено на державу.

Оксана Горбач

ЯК ЗАРЕЄСТРУВАТИСЯ НА ТЕСТУВАННЯ ДЛЯ «ІГОР НЕСКОРЕНИХ» 2018 РОКУ

Потрібно зайти на сайт invictusgames.in.ua та клацнути кнопкою миші на «Стати спортсменом», далі необхідно заповнити анкету. Після цього ми проінформуємо людину про те, що отримали реєстрацію, і про те, які документи необхідно підготувати до тестування, що відбуватиметься в березні в Києві, Одесі та Львові. Учаснику належить надати документи, які підтверджують участь у бойових діях і отримання травми під час виконання службових обов'язків у зоні бойових дій (посвідчення учасника бойових дій або інший документ, що посвідчує участь у бойових діях, висновок військово-лікарської комісії, в якому вказано характер травми та де вона була отримана, паспорт, ідентифікаційний код, фотографію і довідку про проходження функціональної діагностики (вона буде безкоштовною, ми повідомимо, де її можна пройти).

— В яких видах спорту буде представлена Україна в Сіднеї?

— Ми будемо брати участь у мінімум шести видах спорту, але у нас є амбіція збільшити кількість видів. Зокрема хочемо цьогоріч взяти участь у волейболі та у велоспорті сидячи. Адже нещодавно Уповноважений Президента України з питань реабілітації учасників антитерористичної операції, які одержали поранення, контузію, каліцтво або інші захворювання під час участі в антитерористичній операції Вадим Свириденко разом із Олександром Чалапчієм змогли купити «сидячий» велосипед, який буде переданий на баланс МО України, і ми плануємо на цьому велосипеді проводити тестування в Києві.

— Де зможуть тренуватися учасники після проходження першого тестування?

— Для забезпечення місць тренувань зараз ідуть переговори з обласними державними адміністраціями, у відомстві яких є комунальні підприємства, що можуть забезпечити місця для занять плаванням, пауерліфтингом, атлетикою тощо.

— Хто розробляє дизайн спортивних костюмів, у яких виступатимуть наші спортсмени?

— Минулого року був оголошений тендер, який виграла компанія Joma, вона і займалася виробництвом форми. Але дизайн розробила громадська організація «Стратком».

— Хто з відомих людей підтримує нашу збірну?

— Усі патріотично налаштовані гурти та артисти підтримують «Ігри нескорених». Це, зокрема, Валерій Харчишин (гурт «Друга ріка»), Василь Вірастюк, президент Федерації стронгменів Сергій Конюшок (який, окрім підтримки, ще й тренує збірну), спортсмени олімпійського рівня, багато відомих блогерів та журналістів, які долучилися до поширення інформації про цей проект.

— Чи зможуть учасники «Ігор нескорених»-2018 взяти до Сіднею когось із рідних для підтримки?

— Згідно з правилами «Ігор нескорених» учасники можуть взяти із собою дві особи, але минулого року основний склад збірної взяв до Канади за рахунок цієї квоти запасний склад. Цього року це питання вирішуватимуть тренери та спортсмени.

— Як змінилося життя учасників «Ігор нескорених» 2017 року?

— Частина учасників збірної продовжують активно займатися спортом. У Львові Дмитро Сидорук став директором ГО «Незламний», і він буде займатися спортивною підготовкою військовослужбовців, поранених і ветеранів у місті та області. Сергій Турчинський займається в Луцьку тренуванням ветеранів у пауерліфтингу. Євген Олексенко в Запоріжжі планує відкрити зал для силових тренувань ветеранів АТО, також він організовує змагання з пауерліфтингу. Звісно ж, у Києві Вадим Свириденко дуже багато робить для спорту. А досвідом підготовки Романа Панченка зацікавилися в параолімпійській збірній України.

Спілкувалась Олена КРУГЛЄНЯ

Уповноважений Президента України з питань реабілітації учасників антитерористичної операції, які одержали поранення, контузію, каліцтво або інші захворювання під час участі в антитерористичній операції Вадим Свириденко.

— Вадиме, що дала вам участь в «Іграх нескорених» у Торонто?

— Участь у цих змаганнях — це насамперед досвід, досвід інших ветеранів, інших країн, знання про те, як зробити нові кроки у спорті ветеранам, що отримали інвалідність. Це дуже важливо, і ми зараз користуємось цим досвідом і будемо й надалі поширювати спорт серед ветеранів.

— Як до української збірної ставилися в Канаді, адже наша країна вперше брала участь у тих змаганнях?

— Насправді нас приймали дуже тепло. Багато учасників спілкувалися з нами, хотіли знати про події в нашій країні, як ми живемо. А ще багато людей у Канаді дуже хотіли отримати українську форму. Все було сповнене неабиякого позитиву, а українську збірну в Канаді шалено підтримували.

— Що ви побажаєте людям, які хочуть взяти участь у відборі, але з певних причин не наважуються це зробити?

— Треба подолати страх. Усім лячно, але всі ми люди, придивляємося одне до одного, потім робимо перші кроки. Коли ми тренуємося разом — це дуже позитивна спортивна атмосфера. Треба побороти свій страх, зареєструватися для відбору, прийти і спробувати свої сили.

— А як змусити себе не занепасти духом після отриманих на війні травм, адже багато хто вважає, що його життя закінчилося?

— Просто треба встати з ліжка і почати робити найпростіші вправи. Можливо, комусь буде важко, але я точно знаю, що держава підтримає таких хлопців і надасть їм необхідні можливості, головне, щоб у них була воля до змін. Нехай приходять на «Ігри нескорених», і у них обов'язково з'явиться бажання займатися спортом. Я можу сказати, що навіть у журналістів, які робили матеріали про Ігри, з'явилося бажання теж займатися спортом.

— Розкажіть про нові проекти, над якими ви зараз працюєте?

— У наших планах — побудова спортивних майданчиків для ветеранів. Зараз у нас ідуть переговори стосовно цього, вже є спонсори, готові надати обладнання для кросфіту. Також на цей рік заплановано нові змагання, які проводитимуться в Шотландії серед ветеранів морської піхоти і спецпризначенців, — це марш-кидок на 50 кілометрів. Поки що в нас немає досвіду участі в таких змаганнях, але ми сподіваємося виступити там достойно.

Інформація КЕВ м. Харків МОУ про підсумки конкурсу з відбору суб’єктів оціночної діяльності, проведеного 15.02.2018р.:

№ п/п	Найменування об’єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1.	Нежитлові приміщення будівлі № 54 нерухомого військового майна загальною площею 10,0 кв. м: частина покрівлі площею 6,0 кв.м та частина приміщення технічного поверху площею 4,0 кв.м за адресою: м. Харків, вул. Полтавський шлях, 193, в/м № 39, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ФОП ЖАРИХІН Ю.В.
2.	Нежитлові приміщення будівлі № 40 нерухомого військового майна загальною площею 20,0 кв. м: частина покрівлі площею 16,0 кв.м та частина приміщення технічного поверху площею 4,0 кв.м за адресою: м. Харків, вул. Культури, 5, в/м № 9, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ФОП ЖАРИХІН Ю.В.

***

Командування Сухопутних військ Збройних Сил України проводить конкурс на заміщення вакантної посади начальника Військового інституту танкових військ Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут», ШПК — «полковник», посадовий оклад 1860 — 2070 гривень.

Кваліфікаційні вимоги:

Посаду начальника інституту можуть обіймати військовослужбовці, які мають рівень вищої освіти «магістр», науковий ступінь та/або вчене (почесне) звання, вислугу років на військовій службі на посадах наукових або науково-педагогічних працівників не менше десяти років, оперативно-тактичний рівень військової освіти, або особи, які мають досвід проходження військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління (не менше п’яти років) та оперативно-стратегічний рівень військової освіти.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: рапорт про участь у конкурсі; автобіографія; копії документів про вищу освіту; службова та медична характеристики; завірена копія службової картки; довідка про проходження військової служби; письмова згода на збір та обробку персональних даних; копії документів про науковий ступінь, вчене (почесне) звання; список наукових праць (винаходів); документи, які підтверджують підвищення кваліфікації протягом останніх п’яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва) надаються кандидатами за наявністю.

Строк подання документів на розгляд конкурсної комісії — 60 календарних днів з дня опублікування оголошення.

Документи надсилаються на адресу: 04119, м. Київ-119, Дегтярівська, 19, Командування Сухопутних військ Збройних Сил України.

Довідкові консультації за телефонами: роб. 26-295, (044) 271-11-95, моб. (093) 342-49-14.

***

Інформація КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що відбувся 26.01.2018 р.

Відповідно до розділу ІІІ Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. за № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення: **Приватне підприємство «Експерт-Сервіс-Консалт»** — переможець конкурсу з відбору суб’єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при продовженні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— нежитлові приміщення сховища для техніки площею 240,0 кв. м в будівлі інв. № 147 військового містечка № 109 за адресою: м. Житомир, вул. Коростишівська, 2Б.

— нежитлові приміщення майстерні площею 199,0 кв. м в будівлі інв. № 658, нежитлові приміщення складу площею 130,1 кв. м в будівлі інв. № 304, нежитлові приміщення складу площею 1255,7 кв. м в будівлі інв. № 764 військового містечка № 81 за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Гуйва, територія Новогуйвинської селищної ради за межами населеного пункту, комплекс будівель та споруд № 11.

— нежитлові приміщення цеху площею 959,7 кв. м в будівлі інв. № 118 військового містечка № 114 за адресою: м. Житомир, проспект Незалежності, 61Г.

— майданчик з щебеневим покриттям площею 59,55 кв. м військового містечка № 80 за адресою: м. Житомир, вул. Чуднівська, 114.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне оголошує конкурс з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об’єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення в будівлі інв. № 241 (адмінбудівля), військове містечко № 2, площа — 39,10 кв.м.

Місцезнаходження об’єкта оцінювання: м. Рівне, вул. Соборна, 364.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне (далі — КЕВ м. Рівне). Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 31.03.2018 року.

До участі в конкурсі залучаються суб’єкти оціночної діяльності — суб’єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443. Для участі в конкурсі учасники надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб’єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб’єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб’єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб’єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб’єктів оцінної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов’язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до КЕВ м. Рівне не пізніше, ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8.

Документи надсилати поштою на адресу: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8, КЕВ м. Рівне; надавати особисто за адресою: м. Рівне, вул. Чернишова, 8, каб. 13.

Телефон для довідок: (0362) 63-00-57, електронна адреса sekretarkev@i.ua

***

Макарівська квартирно-експлуатаційна частина району повідомляє про результати конкурсу з відбору суб’єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки об’єктів державної власності, що відбувся 16.02.2018 року.

Нерухоме військове майно — нежитлові приміщення частини адміністративної будівлі КЕЧ інв. № 26 військового містечка № 6, загальною площею 265,8 кв. м, за адресою: Житомирська обл., Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23. Конкурсною комісією прийнято рішення про укладення договору з учасником конкурсу — ПП «Україна — Експерт — Центр».

Минає 40 днів, як фатальна випадковість обірвала молоде життя прекрасної людини —

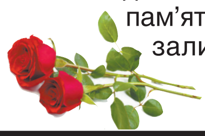
Сергія Анатолійовича КОВЕРНИКА.

Сергію було лише 28 років. Він служив начальником ремонтного відділення речової служби Об’єднаного центру. Паралельно працюючи, здобув вищу освіту. Цього року готувалось його подання на присвоєння офіцерського звання.

Наш колектив пам’ятає його тільки привітним, усміхненим, спокійним, врівноваженим і завжди готовим прийти на допомогу. Не є перебільшенням, що Сергій жив роботою і жив на роботі. Як би не було складно, ніхто не чув від нього ніяких нарікань. Він готовий був, що називається, гори зрушити.

Кажуть, що Бог забирає кращих. Він був одним з них. Ми завжди будемо пам’ятати тебе, Сергію, ти завжди залишишся в наших серцях. Світла тобі пам’ять!

Колектив в/ч А-2788

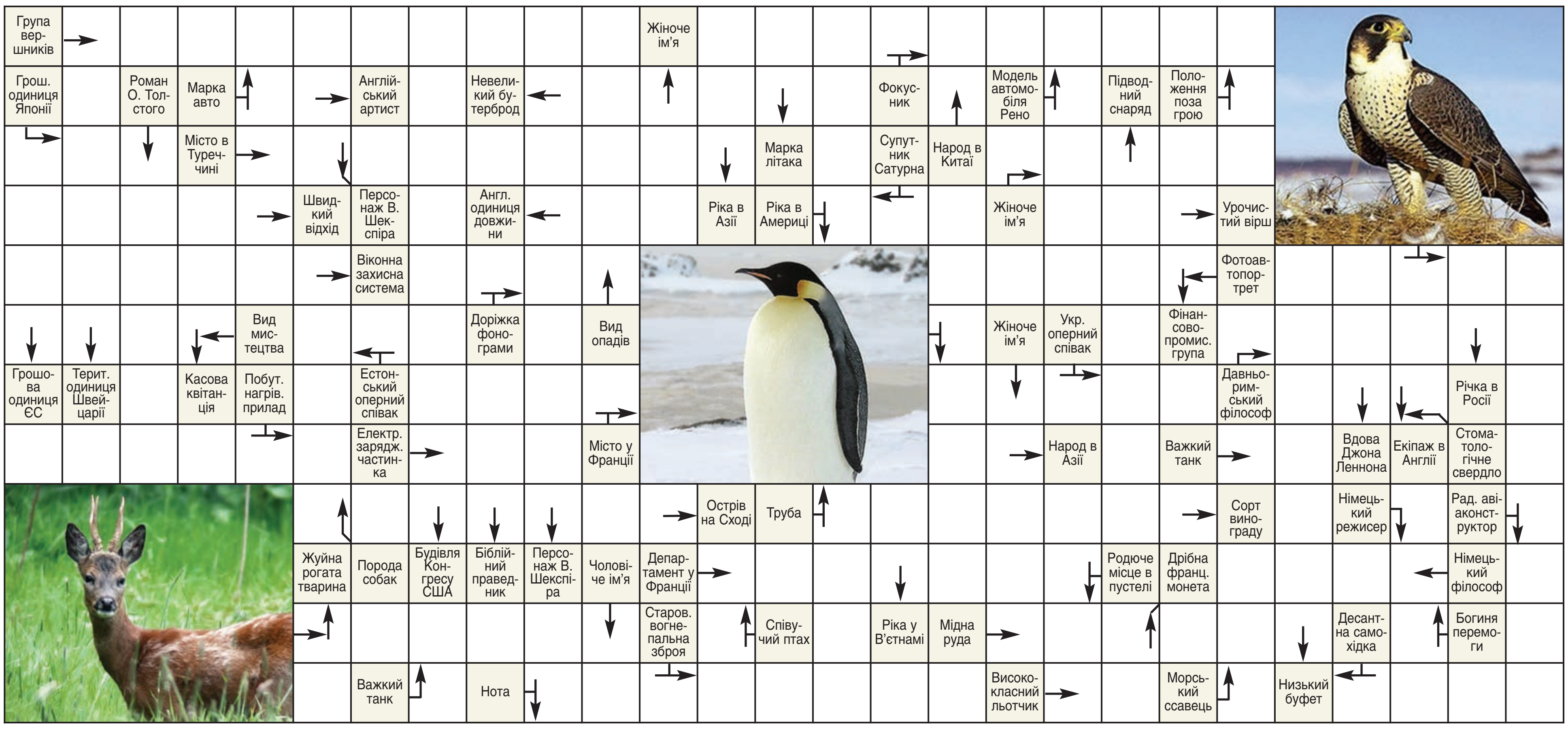

Фото з відкритих джерел

БЕРЕЗЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

8 березня
Міжнародний день прав жінок і миру
14 березня
День українського добровольця
17 березня
День мобілізаційного працівника
25 березня
День Служби безпеки України
26 березня
День Національної гвардії України

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні
ТОВ «Мега-Поліграф»
(вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 28965 Замовлення 59651

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Сергій ВОРОНКОВ, Роман ВУС

Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА

Адреса редакції:
вул. Московська, 45/1, будівля 33, м. Київ, 01015

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 285-70-12

Передплатний індекс — 68618

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами
тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність
інформації та реклами несуть автори
та рекламодавці. Редакція може
не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання
на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004